

139

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút:

Phụ tá chủ nhiệm:

Thư ký tòa soạn:

DUYÊN ANH

NGUYỄN TÂN KHANG

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TOA SOẠN VÀ TRỊ SỰ: 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

văn

mưa trên sông
như bóng mưa tan
ngày mai tình sẽ khác
trời thoảng mây trời
cùng những ngày sắp tới
như giấc mơ dài
thoảng chút xôn xao
chuyện về một gã con trai
tả vờ tình lạc giữa thân quen

NGUYỄN MÂY THU
TRẦN NGUYỄN ĐẠO CA
HẠT CÁT
NGUYỄN THY MINH NGỌC
PHI THANH
MAI THANH
PHAN DI HƯƠNG
VƯƠNG THỊ NGỌC NGÂN
TRẦN NGHĨ

thơ

nguyễn văn trung, đông ty, hoàng nhiều hạnh, hồ tà dôn, phạm khánh vũ, hoàng trần

truyện

chủ nhật uyên ương

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

mục thường xuyên

nhìn xuống đời

Ỡ ĐỨC, ÁI NHI, ÁI HOA, TUỔI NGỌC
KIẾN VANG, ĐOÀN DI

ngọc thân ái

tuổi ngọc và bạn ngọc
chạm phố

NGOC
TÒA SOẠN
TỔ HỢP KIẾN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

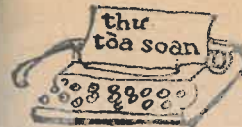
Bộ biên tập: TỬ KÊ TƯỜNG, Ỡ ĐỨC, ÁI NHI, ÁI HOA, NGỌC THANH

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 139

Tuần lễ từ 5-7-74
đến thứ sáu 20-7-74

Giá bán 150đ

20-7-74

Sau số báo này, Tuổi Ngọc sẽ xuất bản dưới hình thức bán nguyệt san. Lý do lùi bước chúng tôi đã thưa cùng bạn ngọc. Trường không nên nói thêm, e phạm tội tả oán. Khi loan tin hết phương tiện làm tuần báo, bạn ngọc đã viết thư tỏ vẻ sững sờ như bạn ngọc đã sững sờ thấy Tuổi Ngọc vùng lên hai tháng trước. Rồi, sau những an ủi, vỗ về, bạn ngọc thở dài «cũng đành». Và khuyên chúng tôi, dù tuần báo hay bán nguyệt san, Tuổi Ngọc hãy luôn luôn chứng tỏ mình là Tuổi Ngọc. Vâng, Tuổi Ngọc lúc nào cũng đẹp đẽ, sạch sẽ. Hy vọng rằng, nửa tháng xuất bản một lần, Tuổi Ngọc sẽ tiến bộ hơn đôi chút. Chẳng hạn, mỗi kỳ báo, Tuổi Ngọc có thể dành nhiều trang để giới thiệu một cây bút tuổi ngọc với đầy đủ tiểu sử, ước vọng văn chương và sáng tác độc đáo của cây bút được nồng nhiệt giới thiệu đó. Chẳng hạn, Duyên Anh, Đình Tiền Luyện, ngoài truyện dài đầy cố gắng, sẽ công hiến bạn ngọc những bài tùy bút, tâm bút nói lên tâm sự nóng bỏng của tuổi trẻ hôm nay. Như thế, Tuổi Ngọc sẽ đầy 100 trang cả bìa, bằng số trang của giai phẩm Văn, để giá 200 đồng và sẽ phát hành vào những ngày 20 và 5 mỗi tháng.

Số 140, Tuổi Ngọc bán nguyệt san, phát hành đúng ngày 20 tháng 7 năm 1974. Xin bạn ngọc nhớ dùm ngày phát hành của Tuổi Ngọc vì, lần này, chúng tôi không loan tin trên các nhật báo. Chắc bạn ngọc đã tìm ra câu trả lời tại sao chúng tôi không loan tin trên các báo như thường lệ. Sau chút, một câu hứa hẹn: Bán nguyệt san Tuổi Ngọc sẽ không làm bạn thất vọng. Và nếu gặp may mắn, sẽ có ngày tuần báo Tuổi Ngọc đầy hơn bán nguyệt san và để giá rẻ hơn. Cảm ơn rất nhiều bạn ngọc đã gửi tặng vé số Kiên thiết Quốc Gia cho Tuổi Ngọc. Xin thưa để các bạn rõ là vé trệt hết rồi.

một tổ hợp

sách bán thiếu nhi

Tình trạng sách báo thiếu nhi của chúng ta không lây gì làm sáng sủa. Đó mới chỉ là cách nói của những người còn đầy ắp niềm tin và chưa đựng vào «nghề báo con nít». Một tuần báo nhi đồng ra đời không xóm tụ bằng một băng nhạc ái tình rẻ tiền. Một cuốn sách nhi đồng ra đời thì âm thầm quá rồi, miễn nói. Trên các nhật báo của chúng ta, những phụ trang sinh hoạt văn học nghệ thuật thường chỉ để giới thiệu tướng cái lương, kịch tivi, đào ca, kép hát quốc tế, quốc nội. Hình như, cuộc ly dị của đào Elizabeth Taylor và kép Richard Burton quan trọng hơn cả cái chết của một người làm văn chương «lò can» đừng kể tới sự ra đời của một tác phẩm nghệ thuật. Luôn luôn, chúng ta có những phòng triển lãm tranh nhưng

luôn luôn, chúng ta mỗi mắt trông đợi những bài phê bình hội họa trên nhật báo. Một đại nhạc hội do lạc đà Chê Linh tổ chức mới là một chấn động văn học nghệ thuật! Một Văn, một Thời Tập, một Văn Chương, chỉ là thứ yếu của sinh hoạt văn hóa ở đây, bây giờ. Cho nên, nói chuyện sách báo thiếu nhi là nói chuyện tám phào. Tuy thế, vẫn còn người thiết nói và thiết làm. Đó là Lê văn Khoa. Hôm qua, gặp Lê văn Khoa, anh ngó ý muốn quy tụ tất cả những cây viết truyện nhi đồng thành một tổ hợp. Lê văn Khoa dự định tung ra hàng loạt truyện chữ lớn, tranh ảnh màu sắc rực rỡ, dành phục vụ riêng lớp độ giả từ 7 tới 12 tuổi. Nếu Lê văn Khoa thành công, anh sẽ đóng góp thật nhiều cho nền sách báo đồng xứ sở. Bồn phận của chúng ta là phải ủng hộ anh, khích lệ anh tiếp tay cùng anh. Lê văn Khoa

người thiện chí, hãy anh dừng tiền lên. (Ỡ ĐỨC)

phải giữ giá cho nền giáo dục đại học

Sở trước, Ý Đức mới sơ sơ vài hàng về nền đại học tư mà đã có một phần khoa thuộc viện đại học tư «khóc thét», nhờ người «xin» Tuổi Ngọc «cho» hai chữ bình yên Bình yên sao được! Giáo dục là công việc của muôn đời. Thấy giáo là người của muôn đời. Vì vậy, không những chỉ sơ sơ vài hàng mà, liên tiếp những sô tới, Tuổi Ngọc sẽ đặt vấn đề «nhớ» với những ai chịu trách nhiệm về nền giáo dục đại học... Cho nền giáo dục đại học. Đại học không có nghĩa là học đại. Dạy đại học càng không có nghĩa là dạy đại, dạy bừa, dạy ầu, dạy với mọi điều thức mồm meo, lạc hậu, định cư một chỗ, trong khi, khát vọng kiến thức của tuổi trẻ hôm nay không biết tới đâu mà lường. Học môn người, học sinh bệnh để hy vọng đại học thầy một chân trời kiến thức mới, bao la không lẽ cam đành học một sô «sư phụ» ừ ừ cạc cạc, ngồi đáy giếng tưởng trời học là miệng giếng, biển học là giếng nước

nhỏ bé, nông hỏn. Tuổi trẻ của chúng ta đã thiệt thời nhiều, không nên bắt họ chịu thiệt thời thêm. Và không nên lợi dụng họ bằng cách mở những đại học tư «để non», thiếu thầy, thiếu trường, thiếu cả bàn ghế! (ÁI NHI)

văn thi gia cận đại phổ trạng lược khảo

Nhà văn và nhà thơ, đạo này, bỗng được giá. Có lẽ, rồi sẽ đắt giá hơn đào kép cái lương. Bằng chứng là các «văn thi gia» đang tới tấp nhận những bức «tâm thư» của các nhà... soạn văn học sử. Mới đây, ông Nguyễn Đông Ngạc xuất hai triệu bạc, xuất một năm công lao, xuất bản cuốn *Những truyện ngắn hay nhất của quê hương ta* để tuyên dương 45 nhà văn và 20 năm văn học miền Nam. 45 nhà văn được tuyên dương này được đi tầu bay giấy bay lên trời để thành 45 vì sao «đời đời chiếu sáng quê hương, sông ngòi, ruộng biển». 45 vì sao sáng rực. Cứ như gắn hết vàng vào hàm răng ấy. Sướng nhé! Đáng lẽ, với kỳ công độc nhất vô nhị ở Việt nam (về lãnh vực văn chương), Nguyễn Đông Ngạc phải được mời vào Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục, mời một cách trịnh trọng hoặc phải

được mời vô Phủ Đặc Trách Văn Hóa, nhưng người ta đã quên ông và chắc ông cũng chẳng thích. Dù sao, Nguyễn Đông Ngọc vẫn lớn lên, to ra nhờ một công trình văn học vĩ đại của ông, công trình mà sau ông, khó ai thực hiện nổi. Tiếp nối công việc vinh tôn các nhà văn, ông Dã Lan Nguyễn Đức Dụ, tác giả cuốn *Gia phả khảo luận và thực hành* đang trên đường tìm «tổng tích ông thủy tổ» của từng văn sĩ, thi sĩ để soạn cuốn *Văn thi gia cận đại phổ trạng lược khảo*. Nếu cuốn sách ra đời, độc giả sẽ được cười vỡ bụng về gia phả của các văn thi gia. Thí dụ : Ông thủy tổ bắt đầu lập nghiệp ở đâu ? Thiên cư tới đó thời Lê, Trịnh hay Nguyễn ? Ông thủy tổ sinh được mấy ngành ? Ông nội của tác giả thuộc về con cháu ông tổ ngành thứ mấy ? Văn văn. Chắc chắn, độc giả sẽ chết vì cười về ông thủy tổ của thi sĩ Elvis Đạu và những mâu giai thoại văn thi nghiệp của chàng. (ÁI HOA)

hai con gà của tuổi ngọc đang gáy

Hai con gà của Tuổi Ngọc là Nguyễn Tân Khang, dấu hiệu *Bàn tay tuổi trẻ* và Vũ văn Tùng, dấu

hiệu *Con voi đang gáy ở quận I* quận III Đồ thành và Gia đình. Tiếng gáy chân thành đủ để thức lương tâm người nghị viên không phải là tiếng gáy ba xạo dối. Nguyễn Tân Khang đã viết nhiều bài trên Tuổi Ngọc. Bạn ngọc hẳn đã hiểu tâm hồn anh qua những bài tâm bút của anh. Vậy bạn ngọc ở Đồ thành hãy giúp Khang cơ hội nữa để anh bày tỏ nhiệt tình và lòng quả cảm của tuổi trẻ nghị trường. Một lá phiếu và một thôi, cho *Bàn tay tuổi trẻ*. Còn thế, bạn ngọc hãy bỏ phiếu cho nhiều người bỏ phiếu cho Vũ Văn Tùng dấu hiệu *Con voi ở Gia Định*. Hai con gà của chúng ta đặc biệt là chúng ta có tiếng nói khiêm tốn ở nghị trường. Hãy đồn phiếu cho những người tuổi trẻ khiêm tốn không hứa hẹn chuyện trên mây không đòi tranh đầu giành gan tởm mỡ muối cho cử tri. Ở khắp nơi. Thí dụ ở Vũng Tàu, Đình Hới. Phong dấu hiệu *Sao chổi* là người tuổi trẻ xứng đáng được cử tri lựa tuổi thương yêu, ủng hộ. (TUỔI NGỌC)

về truyện dài cây leo hạnh phúc

Bìa cuối, kỳ này, chúng tôi loan

đã phát hành *Cây leo hạnh phúc*. Nhưng vì kỹ thuật ấn loát trục trặc, cuốn truyện dày hơn 500 trang chỉ kịp in tới trang 288 nên tới cuối tháng 7 mới phát hành được. Bạn ngọc đã đọc một phần *Cây leo hạnh phúc* trên Tuổi Ngọc, những phần kế tiếp mới thật cảm động, thiết tha. Nếu bạn là người thương yêu gia đình, *Cây leo hạnh phúc* chính là cuốn truyện, hơn cả cuốn truyện, xứng đáng để bạn làm quà biếu cha mẹ, tặng anh chị và đọc, suy nghĩ hai tiếng *hạnh phúc* sửa soạn cho ngày mai xuống đời. Duyên Anh rất yêu mến cuốn sách này nên anh đã chuẩn bị thật kỹ lưỡng. Một cuộc thi «văn nghệ» sẽ... xảy ra. Đề tài : Nếu bạn tìm được một lỗi hời ngãi trong truyện, hãy viết thư về cho Duyên Anh. Giải thưởng : Duyên Anh sẽ cảm ơn bạn và gửi tặng bạn một cuốn *Cây leo hạnh phúc* với chữ ký làm kỷ niệm. (KIẾN VANG)

giới thiệu tác phẩm mới của nhã ca và mai thảo

Bé yêu là một truyện dài nóng hổi của Nhã Ca. Cuốn sách dễ yêu như cô bé gọi là bé yêu của nữ sĩ. Bìa do Đình Tiên Luyện trình bày mỹ thuật, sáng sủa và cũng dễ yêu luôn

Sách dày ngót 250 trang, đề giá 680 đồng. Với Nhã Ca, không cần giới thiệu nhiều vì tên tuổi của bà đã đủ bảo đảm tác phẩm của bà. Cùng lúc với nhà xuất bản Thương Yếu tung ra thị trường chữ nghĩa ở đây truyện dài *Bé Yêu*, từ sách Bạn Ngọc do Trần Đại Hoàn Ngọc chủ trương, sau khi phát hành cuốn *Lá tương tư* của Mưòng Mán, lại phóng hàng loạt *Ôm đàn tới giữa đời* của Mai Thảo. Nếu bạn đã mê Thái Thanh hát bài «Còn một chút gì để nhớ» của Phạm Duy, bạn phải đọc *Ôm đàn tới giữa đời* của Mai Thảo. Bởi vì, tại sao «một chàng phiêu lãng» lại «ôm đàn tới giữa đời» tới giữa trời Pleiku gió lạnh mưa mùa để thương nhớ? (ĐOÀN DUY)

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tông
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.
Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Saigon II
Điện thoại : 20 91
Tổng Phát Hành

PHẠM
KHÁNH
VŨ

nghìn năm
biết
có nghìn năm
nữa

có khi tôi ngủ mà tôi biết
cũng có khi lòng tôi dừng đứng
buổi sáng mang thùng ra tưới đất
đất cười một nụ quá ung dung

cũng có khi lòng tôi rách rưới
buổi chiều mây khói tụ sau nhà
tôi nhớ người như tôi nhớ bóng
tôi đứng một mình tôi hát ca

có khi tôi thức tôi không biết
con mắt tròn xoe trông bóng đèn
vườn hủ dẫu mà nghe ào ão
tôi khóc vui cùng nỗi êm đêm

có hôm mang vở lên trường học
tôi ngủ quên trời đất cay nồng
tôi mơ tôi bước ra đời sống
giật mình thức dậy hoá ra không

tháng ngày tôi xếp vào trong gói
tôi mộng hàng đêm rất tự nhiên
tôi bước trong đời không có thực
nên suốt đời chỉ thấy ưu phiền

khi tôi thông dong mắt nghe nhạc
tôi tưởng người âm áp bên mình
nhạc ru từng nỗi buồn cao thấp
tôi ru người bằng mộng tình anh

có hôm ra trước sân nhà vắng
tôi ngó trăng và trăng ngó tôi
một lúc tôi nghe đầu choáng váng
tôi khóc mà trăng cứ mỉm cười

cứ uống cà phê là bỗng nhớ
tôi nằm chết ngai giữa tình say
tôi cười có lúc tôi không biết
cho nắng bò lên mỗi ngón tay

có lúc tôi ôm đầu tôi hát
tôi hát và tôi êm ái nghe
đời nhiều khi buồn như mây nổi
từ độ nào tìm lạc lối về

nhiều lúc tôi bức mình muốn khóc
tôi hỏi tôi—này—hai mươi năm
bao nhiêu ngày tháng mòn trên tóc
chẳng lúc nào vui—cứ mãi buồn

có hôm tôi đứng bên bờ suối
nước trôi mà tôi thì đứng im
cành thông gió tạt còn nghiêng ngả
tôi đứng mình tôi rất tự nhiên

tôi cứ vô tình tôi không biết
tôi đứng mong manh giữa cuộc đời
lũ chim ngu dốt òa lên khóc
tôi ngã vào giòng nước chảy xuôi

một ngày tôi đứng quay đầu lại
bên kia là rừng núi điệp trùng
bên này—cả đời tôi sống vô
sống vô nghìn năm rất đứng đưng

cả đời tôi buồn không dám nói
mà nói thì nào ai có nghe
những đêm mắt ngủ nằm ôm gối
mơ trăng vàng lạnh bước sau hè

tôi ở giữa đời tôi lạc lõng
người bỏ đi rồi ai nữa đâu
tôi hái hoa vàng tôi khóc lóc
còn lại chút gì để nhớ nhau

có khi tôi gọi người rên rỉ
người ơi người xa biệt chôn nào
tháng ngày tôi chắt vào trong bếp
tôi đốt cho lòng tôi bớt đau

tôi đi hiu quạnh trong đời sống
có ai về dịu lại bước chân
nghìn năm rồi có nghìn năm nữa
tôi vẫn ngồi ôm suốt căn phần

chắc rồi tôi chết tôi không biết
sớm mai này—xin chớ ai buồn
cho tôi hồ thẹn về với đất
tháng ngày còn lại ném sau lưng

PHẠM KHÁNH VŨ

PHAN
DI
HƯƠNG

một thoáng xôn xao

Có chút rộn rã nào trong đôi mắt to của Miên khi nhìn thấy chiếc xe mà utrắng nằm ngoan bên gốc ngọc lan. Cô khẽ nhón chân đưa tay nhàn chuồng rồi nghiêng đầu nghe ngóng như chú chim sâu. Có tiếng cười dòn dã và một mái tóc lưng chừng hiện ra trên ban-công. Miên đưa tay vẫy, những chiếc vòng trắng chụm vào nhau thật vui tai.

— Ê Ti mở cửa cho nhỏ với

— Đợi chút xíu nha, Ti xuống liền

Miên mỉm cười lúc lắc mái tóc, cô chợt thấy đóa hồng nhung, bé tí nhưng thật xinh. Vừa tính hái cô nhớ đến lời anh Duy «tôi ghét người nào ưa ngắt hoa, nhất là con gái» và vội rút tay về. Uông thật nhưng Miên không muốn anh Duy ghét cô.

— Lâu ghê, mỗi chân bắt chẹt.

Cô nói khẽ rồi lại đưa mắt ngó chung quanh những đợt lá xanh trông thật ngon mắt. Bất ngờ ba bồn cái nhỏ xíu hiện ra trong đám lá ấy.

Một cái tổ và những chú chim nhỏ, ôi chao là dễ thương, Miên ngán người mà ngó cho đến khi giật mình vì tiếng kêu của bạn.

- Ti làm nhỏ hết hồn, sao lâu vậy ?
- Chị Tường nhờ Ti chút việc, bây giờ đi đâu ?
- Khoan, lại đây nhỏ chỉ cái này cho Ti coi, một tổ chim.
- Đâu ?
- Nơi cạnh có mấy chiếc lá héo đó. Dễ thương há ?
- Ừ nhl, hình như chúng nó thấy mình nhỏ ạ.
- Thôi để chúng yên, Ti với nhỏ lại kéo Hoàn đi lang thang nha ?
- Ti gật đầu, cánh cổng khép lại với nụ hồng và những con chim sâu mới nở.

— Cho mười cuộn bò bía đi bà.

Hoàn nói với người bán hàng, đôi mắt đen nhánh thoáng về ngõ gác nhìn bạn đang chỉ trở ngoài đường. Một lát, hình như thấy quá lâu Ti bèn thúc hỏi :

— Lè lẹ lên bà ơi, mưa bây giờ — Mặt cô nhăn nhăn trông thật tức cười, người bán hàng mỉm cười đưa cho cô và bây giờ ba cái miệng đã ngưng nói chuyện để ăn.

— Ti nghĩ mình vừa đi vừa ăn thú hơn.

— Bộ Ti lái xe một tay à ? có mà vào nhà thương sớm.

— Chứ đứng đây bọn con trai nhìn kỳ lắm.

— Mặc chúng.

Có lẽ hiệu mây cô đang nói về mình, đám con trai đứng trước công trường đôi diện tà tà đi tới. Ba cô nhỏ bắt đầu run nhưng vẫn còn tươi tỉnh nhai cuộn bò bía cuối cùng.

— Miên

À, một kẻ quen, Miên gật đầu chào tên đi đâu.

— Miên đi đâu thế ?

Vô duyên. Ti nghĩ thầm, nhìn cũng đủ hiểu còn làm bộ hỏi.

— Miên đi chơi, còn Chương ?

— Chương nghỉ hai giờ sau. định đèn gửi Miên cuộn vở nhỏ Thủy nhờ.

Chương vừa nói vừa lục đám trong sách cảm nơi tay. Cứ làm

như dân đại học, đi học mà không xách cặp. Hoàn nghĩ và cô thầy ghét khuôn mặt đang tươi cười trước mắt.

— Cám ơn Chương nha, cho Miên gọi lời thăm Thủy, còn bây giờ Miên về.

Hoàn và Ti đưa mắt nhìn nhau. Hai đôi mắt thô tình quái thoáng có nụ cười. Khi đã xa, Ti là kẻ đầu tiên mở cuộc thảo luận về Ch. tên con trai có gương mặt dễ thương nhưng hơi khờ khạo. Những nụ cười nở tròn thật đẹp nhưng nếu Chương thấy và hiểu được hẳn phải nổi cơn giận dữ (?)

Lúc về ngang căn nhà trồng thật nhiều hoa cúc, những giọt mưa đã rơi, Miên đạp xe vội vã, mái tóc bay rối loạn. Đèn đầu con dốc dẫn vào nhà, bánh xe cô vấp phải nhánh cây to vừa gãy, chiếc xe đảo đi làm Miên luống cuống rồi vì ông quần vương phải càn cảnh cây, cô té xuống cùng chiếc xe.

Nhìn áo trắng lấm đất và gót chân rướm máu, một chút xót đau khiến Miên ứa nước mắt. Cô thoáng nhớ đến nét mặt buồn hiu của Ch. khi này, đúng là quả báo, trời đã phạt cô vì cái tội quá dỗi lạnh lùng và tàn nhẫn. Gắng gượng dẫn xe vào sân Miên hoảng hốt khi thấy Ch. đang ngồi nói chuyện với anh Duy và đã thấy Miên, cô dựng chiếc xe bên hiên nhà chạy vội vào phía sau, tiếng kêu của Ch. đuổi theo quần quít bước chân cô.

PHAN DI HƯƠNG

BẠN NGỌC
ĐỌC VÀ GIỚI THIỆU
NHỮNG CÂY BÚT
TUỔI NGỌC

TRÂM NGHỊ

ta vô tình đi lạc giữa thân quen

Nguyễn hơi nhón chân lên một tí khi anh Khải cúi xuống. Cái hôn từ già bình thường như bao lần khác, cũng dưới những lùm cây xanh mướt này. Nơi đây hôm qua, khi nép đầu vào vai anh Khải, Nguyễn còn thấy cái hoa cài màu đỏ, bây giờ Nguyễn chỉ thấy cái cuống trơ vơ tội nghiệp. Nguyễn mỉm cười khi em gái Khải dài giọng gọi tên Khải phía trong nhà, Nguyễn bầu những ngón tay mình trên vai anh Khải:

— Anh vô nhà đi, Chi gọi anh kìa.

— Kệ nhỏ ấy, anh muốn đưa em về, nghe Nguyễn.

Anh Khải giữ tay Nguyễn trên mặt anh, khuôn mặt nóng ấm với cơn bệnh chưa dứt. Nguyễn mỉm môi: Em muốn về một mình. Chi lộ đầu ra cửa:

— Anh Khải! Mẹ gọi đây. Đang đau mà lại đi mưa, có điên không?

Con bé còn cầu nhàu thêm vài tiếng nữa. Nguyễn không nghe được và Nguyễn đứng thân nhiên, lạnh lẽo bên anh Khải. Anh vuốt một mép tóc của Nguyễn, buồn bã lẫn ái ngại.

— Nguyễn! anh xin lỗi, đừng buồn nhỏ Chi nghe Nguyễn.

Nguyễn cười lơ đãng. Buồn gì nhỉ? Chẳng biết vì sao cô bé này chịu khó ghét mình đến vậy. Bộ cái mặt ta ngênh ngênh khó ưa lắm hờ nhỏ?

— Buồn cái chi ? Em đâu có tính chuyện dài chuyện ngắn, anh mà buồn cô bé ấy.

— Nói vậy anh buồn đó Nguyễn. Em có nhớ...

— Em nhớ, anh khỏi nhắc, « Sao con được lấy chàng » chứ anh không nghĩ có thể đó là một lời ước không thành à ?

— Anh nhớ câu khác, cũng như của em, phải không Nguyễn ? Cầu trời cho con được làm vợ người hôn con lần đầu.

Nguyễn cười nhạt :

— Ừ thì em nói vậy, nhưng sao anh dễ tin vậy nhỉ ? Mặt em như vậy bộ không có người nào thương, để đợi đến khi vào gặp anh và mới có anh là người yêu đầu sao ? Anh tin anh là người đầu tiên cúi xuống trên mặt em sao ?

Khải lắc đầu :

— Đừng chua với anh, Nguyễn, anh biết rõ điều ấy như em

Giọng anh Khải thật dịu dàng, dễ thương. Nguyễn bâng khuâng nhớ lại lần Khải dừng xe hôn Nguyễn cái đầu tiên của cuộc tình và cả Nguyễn. Nguyễn muốn khóc. Chỉ gọi Khải một lần nữa. Nguyễn tay về giữ khoảng cách ngăn giữa hai đứa trong vài giây, gọi nhỏ Khải rồi quay lưng thật nhanh.

Nguyễn nép người tránh giọt nước từ cái rãnh nhỏ của ban-công thiên hạ rỏ xuống. Sài Gòn vừa bắt đầu mùa mưa. Nguyễn cười vu vơ nhớ những bài luận thời bé tí tả cảnh sau cơn mưa, cơn giông của mình, cứ một câu « sau cơn mưa trời lại sáng » xào đi nẫu lại nghèo nàn. Ngay cả bây giờ Nguyễn vẫn còn nghèo chữ nghĩa, có lẽ bắt Nguyễn làm một bài luận cỡ đó Nguyễn cũng chẳng biết xài câu gì hơn. Đan Phượng đã chẳng từng gõ gõ vào cái đầu của Nguyễn, ngả bàn tay đón và bấu rứt.

— Chúa ơi ! chỉ thấy rơi ra toàn hàm sò, vi phân, sô-bi-ên, thực... đó hay sao. Rõ chán vậy mà Khải cứ bảo Nguyễn viết thế này, có khiêu về văn chương lắm, sao theo học toán làm gì ? Từ đường rầy rết — Chỉ Minh, phải không anh ? Thư từ bây giờ em bỏ hẳn, em bỏ hẳn tiền tem, 25 đồng một cái thư mỏng gói loay hoay trong nước, như vậy Nguyễn sẽ có đủ lý do để giam mở thư của đám bạn lại. Có trách ta không An, không Hà ? và hỏi nhỏ Đan Phượng đang yêu đang làm cô giáo ở Cheo Reo quanh năm gió núi bụi mù ? Nguyễn

so vai, nhớ lại bạn bè và thành phố cũ của mình. Huê xa xôi của Nguyễn đang nắng hay mưa ? Khoảng nửa tháng trước ba vào thăm Nguyễn, vẫn veston, áo len, ba bảo Huê rét cắt da, ngủ vẫn trùm kín người bằng hai cái chăn len... và tờ thư mới nhận sáng nay An bảo trời nóng sôi sục, mặt bọn con gái đỏ như đám phượng nở trẻ tràng trên cành cao... Khi ! cái xứ có khí hậu kỳ cục. Nguyễn nói như vậy với anh Khải và kể cho anh Khải nghe, anh cười :

— Giống như tính Nguyễn vậy, Nguyễn — Anh Khải có thói quen gọi tên Nguyễn sau mỗi câu nói — Nguyễn không phải là đứa dễ mềm lòng vì những phủ dụ dịu dàng nào, nhưng Nguyễn thầy nao nao mỗi lần anh Khải gọi tên Nguyễn bằng cái giọng âu yếm, thân thiện của anh. Có phải là đầy đủ, hạnh phúc lắm không khi tên mình thường nằm trên đầu hoặc cuối cùng ở mỗi câu nói của người khác ?

Buổi trưa, khi trời trở cơn giông, Nguyễn nằm dán sát người trên nền gỗ, đầu óc căng cứng thứ không khí lạnh lẽo quanh mình, cả những lần chớp loé bên ngoài những tiếng sấm ầm ầm đâu đó giữa thành phố không ? Khải đến khi Nguyễn đã mỏi miệng đếm đến con số 642.

— Sao em khóc, Nguyễn ? Anh biết em sợ nên anh đến.

Nguyễn mím môi :

— Em không sợ, chỉ nhớ.

— Ba ? mẹ ? Có ai nữa không Nguyễn ?

— Có, bốn năm người gi đó...

Nguyễn nép người vào một góc tối, đầu đôi mắt đỏ và tiếng thở dài. Có thể em vừa nói dối xong đó Khải. Một đứa con gái sống xa nhà, chỉ có quyền nhớ nhà thôi hở ? Không thể nghĩ thêm rằng em còn nhớ đến cái bóng đầu yêu của mình nữa sao ? Anh và con số 642 mà em vừa đếm xong, 642 lần gọi tên anh, kể cả tiếng gọi hồn hào nhất. — Khải cả chón, Khải cả lần... Làm sao em nói thật điều đó với anh hở Khải ? Em có lắm tự ái em không muốn tỏ cho anh biết là em cần anh, dù chỉ cần một chốc thôi trong buổi chiều giông gió hung tợn này. Chao ơi ! em có buồn lắm không Khải. Anh Khải rũ mái tóc ướt mím cười :

— Anh thấy mắt em như màu cà phê. Pha cà phê uống Nguyễn.

— Hết đường rồi, chờ em đi mua nhé ?

— Thôi tui mình đi luôn.

— Anh đau mà ?

— Tí ti thôi Nguyễn, anh có thể phất phơ ngoài trời được, anh thềm cà phê ghê.

Nguyễn rời khỏi góc tối để thay áo quần, anh Khải chặn Nguyễn dưới chân cầu thang gỗ, Nguyễn nghe hơi thở anh nóng, trán hăm hăm. Mặc áo màu rêu nghe Nguyễn.

Anh Khải giúp Nguyễn khóa cửa, trầm ngâm. Anh vẫn không hiểu tại sao gia đình để em ở đây một mình ? Con gái ở một mình bất quá Nguyễn ạ. Nguyễn cười sau lưng anh :

— Mặc kệ em. Em thích, ở một mình cũng thú lắm chứ bộ. Ba hoặc mẹ vào thăm em, anh đâu dám đèn nhà thường, phải không ?

— Ủ ! Anh sợ, ba có cái về...sao sao đó.

— Ông ấy có con gái.

— Một cô con gái đẹp.

— Đừng tán em nghe Khải.

Khải cười và ho giữa hai bàn tay. Tội nghiệp anh, tự dưng làm gì nhỉ ? Mưa và chất đắng của cà phê, tác dụng của cà phê và giấc ngủ khó khăn tối nay của em. Ngại quá anh ơi. Anh không phải là văn và em, em không có được một chút thơ thần mơ mộng ướt át nào đâu. Chỉ còn bàn tay bàn tay mà nhỏ bạn vẫn bảo là biểu hiệu tài hoa đó anh. Rôm, ví von làm gì ? bàn tay em mà đặt xuống là hoá với mớ chữ nghĩa ở trường, cái đầu em khô cứng, không có một chút mộng bình thường. Em khám phá ra điều đó khi nói chuyện với đám bạn cùng tuổi cùng lớp, phớt phớt mộng hồng. Em ngạc nhiên vì thầy mình không buồn rầu gì mấy với sự nhận biết buồn bã này, buồn nhiều khi biết có anh yêu em, lạ không anh ?

Hai ly cà phê kéo dài trong quán nhỏ mù mờ khói thuốc, một chút âm áp tan loãng vào hơi thở Nguyễn. Nguyễn bắt gặp lại đâu đó những dao động cũ của ngày nào. Thành phố mùa mưa, chút rét giá trái mùa kỳ cục của Huế. Nguyễn và An đắm chìm buổi ở Đại Hội, kéo nhau vô quán cà phê Tôn lớn giọng gọi

ly cà phê và dở khóc dở cười vì ly cà phê mà thiên hạ đã cở tình pha thật loãng. Cõi bộ thiên hạ cho rằng mình không biết uống cà phê Nguyễn hi ? Ta bây giờ vẫn chưa biết uống đáng đó An, nhưng ta đã biết lắm thứ ly kỳ hơn ở Huế, Huế chưa bao giờ có Khải. Ủ ! Khải và đôi mắt thật tình, Khải và đôi môi... kỳ cục của ông ấy. Cũng lạ đấy chứ. An hi ?

Rời khỏi quán cà phê, Nguyễn theo Khải về nhà anh, rồi lặng lẽ về lại những con đường cũ, một mình.

Ngang qua Ty Bưu Điện Nguyễn chợt nhớ tới cái chi phiếu ba gọi vào cả tuần rồi chưa lãnh. Đã hơn 5 giờ, hết giờ làm việc của công sở. Nguyễn đá mạnh chân vào một vũng nước, cầu nhàu :

— Lại quên, chỉ tại anh Khải hết khí gì đâu... Phở xá lạnh lẽo, vắng tanh, làm gì cho hết buổi chiều nhỉ ? Học ? Ồi vô cùng, vô tận. Nguyễn dõng ví, chỉ còn lại tờ giấy màu gạch cua duy nhất và vài đồng tiền kẽm, mai phải cúp của hai giờ để đi lãnh tiền. Nguyễn lăm bắm : Không khá được, không khá được và Nguyễn cười. Nguyễn tới sạp báo, lật lật mớ báo dưới tấm nylon trong chọn tờ báo mà Nguyễn thích rồi phóng ào vào TBĐ ngồi xuống trên một băng ghế gỗ, rọc báo bằng ngón tay trở của mình.

— Ê ! Chị Nguyễn ! có «mát» không nhỉ ?

— Sao lại «mát» ? Đi đâu đó Thức ?

— Đi theo chị, có sao không ?

Nguyễn nhún vai :

— Nhầm gì ?

— Đi theo chị từ nãy giờ thầy chị cà chớn ghê gớm, không ngờ được chị rảnh đến độ chun vô đây đọc báo.

— Ta đi dạo hoàng, không chun.

Nguyễn để mặc cho Thức ngồi xuống bên cạnh mình. Thức là bạn của em gái Khải, học hơn Nguyễn một lớp. ăn nói lặc cặc, cặp mắt hỗn hào, biết Nguyễn là bố của Khải hẳn gọi Nguyễn bằng chị, nhưng vẫn tán tỉnh Nguyễn ra mặt, khi vậy đó.

— Ê ! Nguyễn ! bộ kệ tui thật hở ?

— Ủ !

— Lạ nhỉ ? Anh Khải dám đề chị Nguyễn đi một mình ? Không sợ ?

— Sợ gì ?

Thức cười :

— Sợ những thằng như tui vậy, đón đường tán tỉnh và nói yêu chị Nguyễn.

Nguyễn la thăm : Khiếp, mi đánh mạnh, đánh mau vậy hồ Thức ?

Đẹp ! chả có chi hứng thú.

— Ê ! Thức ! không thăm Chi sao ?

— Sao lại phải đèn thăm Chi nhi ? Cô ấy đau ?

— Không ! Anh Khải ?

— Chị vừa thăm anh Khải về ? Tinh nhi.

— Không ! ta vừa từ nhà đèn đây.

— Đừng nói dối vậy Nguyễn, con gái nói dối mắt đẹp, tôi tới đứng trước cửa nhà chị lúc 3 giờ, trước đó, thầy sầm sét ghê gớm tôi tưởng rằng chị run sợ nép người trong một góc tối, mặt mũi xanh mét và chị khóc...

— Nhà người định đèn nhìn ta khóc ?

— Không ! tôi chỉ định làm một chàng hiệp sĩ.

— Cảm ơn.

Thức làm ra vẻ chán nản buông thõng hai tay :

— Cảm ơn, chỉ chừng đó ?

— Ta chỉ giàu hai chữ ấy.

— Ê này Nguyễn ! đề nghị mình nên dịu dàng với nhau một tí.

Nguyễn đứng xưng ta nữa.

— Nhà người cũng nên bỏ cái lời gọi «Ê này Nguyễn» đó đi. Hồn cóc chịu nổi. «Chị Nguyễn» đáng hoàng.

— Cô nhỏ nào cũng đòi làm người lớn. Sao vậy nhi ?

Nguyễn trợn lên nhìn thẳng vào mắt Thức, đôi mắt có nhiều trông đen hơn trông trắng ngang nhiên nhìn trả lại. Ờ nhi ? có thể hẳn là lý do khiến Chi ghét Nguyễn, hình như cô nhỏ... kết tên này lắm.

Nguyễn cười khi :

— Ngộ Huê, cười gì vậy ?

— Ngộ Huê ? Diễn nôm là ngựa Huê, phải không Thức ?

(xem tiếp trang 64)

PHI THANH

CÙNG NHỮNG NGÀY SẮP TỚI

Họ ngồi bên nhau. Người con trai bắt đầu câu chuyện :

— Học xong chứng chỉ này Thanh định thi vào đâu ?

— Nguyễn thi vào đâu ?

— Thanh trả lời trước.

— Không biết ! nói trước không hay.

— Thi vào Y, Nha ? !

— Trời ơi ! ai mà ham.

— Ời ! chứ ham gì ?

— Cái gì ơi.

— Nguyễn là trời. Trả lời đi chứ !

— Quê nhất thế giới.

— Vậy Nguyễn tân nhất thế giới.

— Không nói chuyện nữa.

— Trả lời chứ !

— Nói để Nguyễn cười à ? !

— Không đâu ! nói đi.

— Làm cô giáo nghe.

— Tưởng gì ? làm cô giáo hay chứ ? Sao không làm bà...

— Thôi ! đèn Nguyễn.

- Thi vào Nha.
- Tương lai nhĩ ? Cho Thanh nhấn trước đi.
- Cái chắc ! Nhấn đi, những người hay ăn chè nên nhấn trước.
- Xí ! hông thèm.

Nguyên kéo tay Thanh và nói :

- Nguyên đùa mà ! Xin lỗi, nhấn đi cô.
- Thanh đâu cần nhấn. Ai nhấn chứ Thanh khỏi cần đi.
- Ngon nhĩ ? Ai nhấn ?
- Con khi Lan cơ.
- Sao kêu người ta là « khi » ? Người ta đẹp thì mó.
- Ai nói « người ta » của « ông » xấu. Bộ con khi là xấu hờ ?
- Xấu là cái chắc. Thanh « khi » đúng hơn.

Thanh giận dỗi bước nhanh. Nguyên chần ngang.

- « Tui » không muốn nói chuyện với « ông ».
- Phải nói chứ ! Người ta của Nguyên nhấn gì Thanh phải nói

chứ !

- Tránh ra. Hông biết.
- Hông biết sao lúc nãy nói. Nguyên nóng lòng muốn nghe lắm

mờ.

Và không dẫn được nữa :

- Nguyên !..

Rồi nín bặt, vài ba cuốn vở rớt xuống, mái tóc rũ dài, che nửa khuôn mặt, đôi vai run run, bàn tay lau nước mắt. Nguyên đứng nhìn, thật lâu ..

Giờ T.P đã được chia. Nguyên khác nhóm Thanh T.P. Giờ Nguyên đi đôi với một cô bé khác có cái tên thật dễ thương : Khánh Huyền. Đôi bạn kia bắt đầu bằng những ngày cách xa nhau. Thanh cũng đi nhóm khác, cô bé vẫn đứng sau những gì buồn tẻ của ngày tháng, với khuôn mặt cười rạng rỡ hơi sưng và Kh. Huyền và Nguyên..., tiếp nối bằng những giờ sau buổi cơm trưa...buổi chiều, buổi tối.

Thanh ngồi lặng lẽ nơi bậc tam cấp phòng T.P Hóa học. Vắng vẻ của buổi trưa, mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi để sửa soạn giờ học buổi chiều. Thanh nghe thoang thoang buồn tẻ cuộc sống quanh mình, những lúc thế này sao không tìm chỗ nào dành một giấc, hơn giờ đồng hồ mới đến giờ học kia mà. Có tiếng người cười khúc khích và bước chân thật rộn rã khuất sau bức tường sắp đi tới. Thanh ngược lên ; bỗng đứng run rẩy : Nguyên nheo một bên mắt nhìn Thanh, tay cầm bánh cà-rem đi song đôi với Kh. H, hai người vừa ăn vừa huyên thuyên. Từ ngày chia ra từng nhóm : T.P Nguyên ít khi gặp Thanh : Thanh cảm thấy mình chờ chờ mất cái gì. Bất an nổi lớn và con người lúc nào ; tự đứng như rình rập. Chán quá đi. Tư tưởng lớn vồn những điều mới lạ. Thanh ôi ! học nghe chưa ? Nguyên ? Nguyên và nhỏ Kh. H ngang qua — vẫn tiếng cười nói. Thanh bỗng ghét cay mình. Hông ời ! Ở đây không có ai để an ủi Thanh, để làm lính, để chọc cười... Thanh phải bắt đầu thế nào về tâm hồn mình : chuỗi ngày ở đây làm Thanh sợ hãi ; cũng như những lúc thế này : lá cây muống không rơi, sóng biển không đập vào bờ mà bàng bạc bao kín lấy Thanh. Cái không khí hanh nóng quanh đây sao Thanh thấy lạnh lạnh rợn người, cổ họng ngòm ngòm, buồn nôn. Thanh gục xuống khóc ngon lành...

Hình như có ai ngồi xuống kê bên Thanh ; rất gần — Chắc nhỏ Kim cùng nhóm. Thanh lau vội nước mắt ngẩng lên. Ở kia !..

- Sao khóc vậy ?
- Nhức đầu.
- Lây thuốc uống.
- Không uống.
- Tại sao ? Bộ muốn người ta đi phúng điệu hờ ?

Thanh định đứng dậy nhưng đôi bàn tay chần ngang vào tường kèm Thanh ở giữa.

- Kỳ cục không ? Để thiên hạ cười à ?
- Mặc kệ.
- Xấu hổ « tui », chứ xấu « ông » à ? ! Đi ra. (Thanh hét khế)
- Thanh đứng dậy, Nguyên ôm Thanh à !
- Nham nhỏ ! « Ông này » kỳ không ?
- Sao khóc ?

- Nhức đầu hoài !
- Bây giờ hết nhức chưa ?
- Ờ !...

Trời ơi ! sao lạ nhỉ ? sao Thanh lạ nhỉ ? Tại sao Thanh không làm ngơ được. Giận dữ cỡ ba, bốn tuần, đứng nhìn mặt Nguyên, đứng nói chuyện gì hết, xem sao, nhưng (lại nhưng) : thế ày... c'est la vie mờ.

- Thanh đi nghỉ. «Bà» đợi «ông» kia !
- Bà nào ?
- Lung tung bà, ai biết được.
- Im. Con gái ấy nói bậy bạ không nên. «Lời nói không mất tiền mua. Lựa...»

- Tránh ra.
- Xin lỗi. Thôi Thanh lên nghỉ.
- Cám ơn.

Thanh đứng dậy, bước lên. Nguyên vẫn ngồi đó. Tự dưng Thanh muốn ngồi lại. Kỳ cục. Sao Thanh phức tạp quá nhỉ. Mạnh dạn người lên đi thẳng coi nào. Nguyên ôm đầu ngồi đó. Lên hết bậc tam cấp Thanh nghĩ là mình nên quay lại, nhưng thôi, và Thanh quay lại nhìn, trước khi bước vào phòng kẻ bên, đúng lúc Nguyên ngẩng lên theo một bên mắt. Trời ơi tức ghê, biết thế Thanh không quay lại, rõ ràng Thanh để lộ cái yếu điểm của mình. Nguyên cười. Thanh hét to : — Đều Rồ đóng cửa.

Buổi chiều bắt đầu bằng hai giờ bài tập toán. Thanh cúp-cua, vào lớp. Nguyên để ý chờ thật lâu nhưng không thấy Thanh đâu. Tại sao lại chờ, chính Nguyên, chính con tim Nguyên kia mà, Nguyên biết đã từ bao giờ Thanh ! em có thầy là năm học sắp tàn rồi không ?

Thanh ở Giảng Đường II bước ra, Nguyên đang đứng nói chuyện với Lan. Dù ngày xưa Thanh và Lan, hai đứa học chung lớp, bảy năm trung học không làm Thanh gần bạn bè. Thanh bỏ đi thẳng lên phòng nghỉ, một lát phòng, bên vắng vắng tiếng hát. Giọng « ông

Nguyên » chứ ai. Cái ông này rú to lên, mảy cô bên này thích : « Nguyên hát hay đây chứ ! » — « Khi người yêu tôi khóc thì rất im lìm... Em tại sao em tới cho anh yêu vội ? ... » — Ờ ! người yêu mảy đâu — Ở phòng bên cạnh. Mảy ông ré lên cười. — Nhỏ nhỏ, cho người ta ngủ. Đẹp hết, ngủ gì ? ngộ ái nị mà. Nị nào ? bắt đầu bằng văn T. T là Thu, Thư, Thi, Tha, Thô... Thung, Thùng, Thừ... Bậy bạ, tên em đếm làm mảy. Mảy ông tranh nhau nói. Nguyên vẫn hát. Thanh nhắm mắt cô ngủ giấc ngủ đèn trong thế giới ồn ào của phòng bên.

Con đường Thanh đang ở, không có gì ngoài tiếng xe ? Cơn mưa đầu mùa ; cơn mưa trái phép làm sũng buồn cái lan can nhà, không làm buồn Thanh. Nhận được thư con nhỏ bạn đi ngoại quốc cách đây mấy tháng. kỷ niệm là một dòng đời « ngày xưa còn bé » mà Thanh, mà Chi không nghĩa lý gì trên trang giấy viết. Chi học rất chăm với hai mảnh bằng tú tài đều bình, ngày đưa Chi ra phi trường. Thanh không là gì cả, vào đây được sáu đứa không tiễn Chi ra phi trường, không được. Chi có biết, khoảng trống của phi trường là những quạnh vắng bao lấy Thanh. Tất cả mọi người mời mọc Chi, nước mắt cũng chỉ là nước mắt làm bốc đồng con người. Tại sao Thanh đòi hỏi phải có sự đáp lại của Chi để ôn vài rơi rớt ngày xưa nào đó, dù rất ít. Bảy năm không đủ để ngạt ngào cho nhau sao được với Chi ? ! ngày cuối cùng trước khi Chi đi, những bức ảnh chụp được với Chi và vài ba đứa bạn cũ chỉ làm cho Thanh thấy mình là khung cảnh xung quanh, hồ hững ; rồi thật xa xăm Chi trông thư, để làm gì ? Thư của Thanh không khuấy nổi Chi đâu ! Lan, Mai... ời ! là bao nhiêu bạn đã viết cho Chi. Còn Thanh để Thanh cất, vài ba năm nữa trở về còn được gì cứ cho nhau, không thì vắt vào xó xỉnh quên luôn, phải không Chi ? Làm sao Chi hiểu được Thanh. Sống là mỗi sáng ngủ dậy suy nghĩ để cầm chiếc lược rẽ đường ngôi mái tóc : cuộc đời đến một lúc như rong rêu — lau sậy. Với Thanh nước mắt như nguồn hạnh phúc, một thứ hạnh phúc mỏng manh. Hồng ơi ! Tương lai đón Chi, đón Mai... chứ không đón Thanh không cần nó ; Thanh đang vỗ về mình nâng niu đi vắng để chờ đợi cái gì — cái gì nhỉ ? ! Thanh phải đến. Thanh nghĩ vậy, dù đêm nay rất đông, đầy đủ « bá quan văn võ » mờ. Suốt buổi chiều Thanh chần chờ « Không biết là mình nên đi không ? » Mình không là gì cả, không

đèn cũng chẳng có nghĩa lý gì! — 7 giờ 30 phút Thanh không đèn, đèn nhà à! — Làm anh hồi nào vậy? Con trai học bằng con gái là làm em. — Đồng ý! nhưng bây giờ anh hơn Thanh. Thanh nín thinh đúng rồi! ai cũng hơn Thanh cả. Tiếng Nguyễn còn văng vẳng. Thanh phải đèn. Quả cho Nguyễn chẳng có gì. Tin Nguyễn thi đỗ, bạn bè đến có mặt đầy đủ ở Sài Gòn. Nguyễn ăn mừng ở nhà người cô, thêm nhiều bạn mới ở trường và ở cư xá. Thanh phải đi hai chuyến xe buýt mới đến nhà Nguyễn. Mọi người đẩy nhà, Thanh nghe tiếng nhạc và tiếng cười nói ồn ào trên lầu. Nguyễn đứng đón bạn vào bên dưới. — Thanh là người đến cuối cùng, một lát phải về cuối cùng. Nguyễn búng hai ngón tay, huýt một tiếng dài. Ê! vào tụi mày; sau khi nói với Thanh như vậy. Còn lâu mới về cuối cùng; tui về trước tiên, ở đây có mặt tất cả, hầu như chả thiếu ai. Khánh Huyền, nhỏ Lan, Mai... cả Thanh và nhiều khuôn mặt khác lạ. Nguyễn đi song đôi với Thanh lên cuối cùng vừa nói: Hôm nay có nhiều bướm ghê đi, hoa cũng nhiều. Anh thấy sung sướng, không biết chốc nữa có tròn những gì mình đã nghĩ không? Hồi sợ run nữa. Cái gì mà dữ tợn vậy «ông»? Hôm nay Thanh diện, anh thấy Thanh có đánh phấn, mắt Thanh xanh viền và... Nguyễn cười, trong lúc Thanh đỏ bừng cả mặt. Kỳ cục ghê! sao «ông này» ý dữ vậy. Ai cho phép «ông» nhìn tui. «Nhân danh pháp luật» anh nhìn thật kỹ nữa kia kia. Không khí thật vui nhộn, mọi người đều đứng tụ lại nói chuyện. Nguyễn nói to: Tự do. Thiên hạ quay lại, có tiếng người nói: Mục đích chứ Nguyễn.

Thanh nói chuyện với bạn đi. Ai đâu mà nói chuyện, sắp thấy mình lạc lõng rồi đây, nhưng làm gì mà lạc lõng với cả khối người ồn ào này. Thanh đứng khuất sau một vài người, dựa vào tường, đèn dịu mát. Ngoài khuôn mặt hơi đậm nét Thanh vẫn mặc như mọi thường đi học, chiếc quần tây màu nâu với áo hồng nhạt. Có tiếng nói gần Thanh: có gì lạ không Thanh?... Tên Bảo đây: Có gì lạ đâu Thanh cười. Hôm nay ai cũng xinh như mộng, Bảo tiếp. Hùng nói. Tường Nguyễn không kêu Thanh chứ, khác nhóm chứ không khác tụi đây mà. — Suyt! Im lặng một xíu quí dĩa ơi. Chủ nhân đôi lời kính chào. Chạy đi đâu cũng không khỏi cái tên Trần này nhưng có hân mới và Nguyễn bước ra. Một chốc, một giây... Chủ Nhân cảm động, hồng

được hò? Nguyễn cảm động thật... Mong tất cả các bạn đều thật vui đêm nay và mãi mãi. Học thuộc cả tuần nay rồi hò Nguyễn? Thiên hạ cười âm lên, thật vui mọi người hạnh phúc đó Thanh, Thanh cảm thấy mình cũng hạnh phúc lây. Để mở đầu, chủ nhân hát một bản nghe chơi.

— Đồng ý mời chủ nhà, gian phòng vang lên. Đưa cây đàn, Bảo ơi. Tiếng Nguyễn nói: ở đây có nhiều Bướm và Hoa (viết hoa đang hoàng) nhưng Hoa tru tiên một. Nguyễn hát bản này tặng những Hoa nào hay khóc. Không! thật ra, khuôn mặt kia, khuôn mặt ấy đâu rồi? Tuyên Thanh! anh hát trong tim em, nhìn anh nghe Thanh. Thoáng một chút ồn ào, xầm xì lung tung Thanh nhìn Lan, nhỏ ấy đang cúi nhìn xuống về bên lên. Hạnh phúc của những kẻ yêu nhau đây này. Thanh muốn đi về, về ngay. Ô hay! việc gì thể Thanh, đứng yên xem nào. Tiếng Nguyễn cất lên, trầm âm, bỗng dưng Thanh nghe «Nguyễn hát hay thật đây chứ!» Thanh nhìn lại Nguyễn «... Em tại sao em tới cho anh yêu với...» con mắt Nguyễn nheo một bên. Khuôn mặt Nguyễn lúc này sao đều thể nhỉ? Thanh hốt hoảng tròn quanh, mọi người đều cúi xuống, Thanh ngượng đưa ly nước uống nhẹ. Lạ nhỉ! Nguyễn nheo mắt với Lan mà, nhỏ ấy vừa mới thoáng ngập ngừng nhưng rõ ràng Thanh cũng ngượng. Kỳ cục hết sức.

Nguyễn đến gần nói khẽ: Tội nay Thanh về bằng gì? Đi ta-xi một hôm sao đâu. Sang nhì. Cuộc vui sắp tàn. Nguyễn khéo léo chiều tất cả. Nhưng Thanh thấy hình như Nguyễn và Lan quấn quýt lấy nhau, hay tại Thanh mặc cảm. Mọi người lần lượt ra về. Thanh đợi mọi người về hết Thanh làm kẻ cuối cùng thật chứ mình đi taxi kỳ quá, tròn thiên hạ một phen.

— Thanh về nghe. Mong Nguyễn gặp may mắn. Thanh bước nhanh xuống lầu.

— Nguyễn đưa về — Phiền — Nói với ai vậy cô? Nguyễn giật lấy tay Thanh: Đứng lại nghe anh nói cái này.

Thanh rút lấy tay. Chân chùng lại: oai dữ. Làm người ta như tù binh không bằng. Cô gái chưa kịp bước xuống bậc thang, Nguyễn

chấn ngang nằm lây đôi vai. Sự kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt cô gái. Thanh đưa tay gạt lây nhưng chẳng thăm thắp gì với đôi cánh tay rắn chắc này. Sao không mềm mại như lúc Nguyên vuốt trên từng phím piano nhỉ ? khớp xương nơi vai như muốn nát, Thanh sợ như chưa lần nào sợ, đẩy mạnh lần nữa.

- Yên Thanh. Tuyền Thanh. Em biết anh sắp nói gì không ?
- Đừng ghẹo, Thanh. Thanh không phải là con cờ.
- Ai nói với Thanh như vậy.
- Nguyên nói. Tránh ra Thanh về.
- Đã hết niên học. Thanh phải hiểu ý anh chứ !
- Mọi người ai cũng biết là anh và Lan yêu nhau.
- Tuyền Thanh thấy lần nào chưa ? hay nghe nói ? hay nghi

ngờ ?

— Thanh cảm thấy mệt mỏi, người muốn rũ ra. Phải thật thà không anh Nguyên, hay Nguyên muốn nói là nói. Buồn quá đi. Mái tóc che lấp cả khuôn mặt. Mái tóc thật dài và Nguyên đã thấy Thanh lùi dần, em đã lùi dần để mọi người không so sánh em, mọi người không tìm thấy em.

— Anh nói không đúng lúc ?- Không phải như vậy Thanh nghi ngờ ? Thanh hãy để anh đưa Thanh về, anh sẽ không khuấy động từ nhà anh đến nhà Thanh. Thanh đi taxi anh không yên lòng. Cả hai bước xuống lầu, đôi vai cô gái hơi run và bước chân không vững. Người con trai nắm nhẹ bàn tay trái cô gái. Bàn tay yếu mềm dễ thương...

Người con trai dắt chiếc xe gắn máy đi ra Người con gái thật dịu dàng. Cả hai đều có những nét nhẹ nhàng của họ. Tiếng xe máy nổ. Họ đều im lặng...

Mùa hè bầu trời đầy sao.

PHI THANH

ĐỌC VÀ CỔ ĐỘNG TUỔI NGỌC

mưa
trên
sông

NGUYỄN MÂY THU

Những cánh hoa tí muội đang vò nát trong tay đã bỗng dưng bị hất tung ra xa, và mưa bụi nhỏ thầy mệnh mang rót trên dòng sông nước đục ngầu, mưa không đủ lớn nhưng cũng tạo nên lỗ chỗ trên mặt sông như những người trượt đã mang cơn bệnh trầm kha. Tiếng của H. :

— Minh về thôi Mina.

Em cúi xuống, nhìn những cánh hoa kia trôi phai chìm lẫn vào nước mưa và nước sông, trong lòng buồn bã, không muốn nói gì nhưng cũng cố mấp má, cho môi bật thành lời :

— Đừng về H. Mưa không làm ướt áo đâu mà sợ. Ở đây, mình đang đứng dưới tàng cây trứng cá rộng toang ra.

— Nhưng ở đây, bờ sông có nhiều gió và lạnh. H. lạnh rồi, hai bàn tay cóng tê.

— Nếu thế, H. về trước đi. Mina thích được một mình.

H. e ngại nhìn bạn, không nói gì, và rồi cuối cùng cũng đành ngồi nín thinh, nghe áo trắng vẩy lên đầu đó chút hờn đau.

Chút lâu, H. hỏi :

— Bao giờ Mina đi ?

— Mina chưa biết nữa. Nhưng sao H. cứ hỏi ngày đi mà không nói ngày về ?

— Biết bao giờ Mina về mà nói. Rồi cũng như chim, khi người ta đánh lòng bỏ đi.

Em ngược mắt nhìn trời, màu mây buồn chùng xuống thật thấp, lan man, tan rời ra như khói, và trôi mãi. Rồi không biết nước sông có bốc hơi bay lên trên tít cao ấy không nữa, sao đôi mắt em thấy như đẩy ừ nước, và trái tim như chết rũ. Nhớ những mớ áo quần còn mới nguyên xếp trong va-li, mà kỷ niệm thì cũ rích với những thư từ, sách vở, cây quạt trầm hương, viên đá cuội xám... bàn tay muốn mỏi rồi. Tường đèn ngày phải nhìn cho rõ từng khuôn mặt bạn bè rồi ôm va-li chạy biên đi, sao mà hơi thở cứ muốn tắt. H. đó, bạn gần gũi, bạn ruột rà, bạn nôi khô, bạn mười năm khôn khó mãi đứng quần ở trường lớp. Hắn có tâm lòng bao dung bác ái và sức chịu đựng phi thường lắm hay sao, mà cũng có lúc để cho em mang tâm lòng phản trắc, đi yêu thương một người nào khác, và ngậm ngùi, không dám buông một lời thở than. Em cúi mặt, cong tay kéo những đường tóc nhỏ cắn trên răng, biết rằng lòng tủi hổ khôn nguôi dứt. Đã có bao nhiêu lần H. khóc trước mặt em, những giọt nước mắt đầm đìa lăn trên khuôn mặt tròn bầu bĩnh dễ thương, mà em thì trái tim như lạnh bạc, không chút nóng náo, như muốn đồ trút hết cho hắn bao nhiêu điều buồn bã giận hờn không thể nói trong khi bạn nhỏ, ở một chôn nào xa, chỉ mới nghĩ đến những tháng ngày mắt mát, biển biệt như bóng chim tắm cá, thì nước mắt rớt lặng lẽ; chỉ mới đọc đến những tờ thư ray rút muộn phiền của bạn nhỏ bằng những chữ viết dụ dàng bay múa, thì nước mắt chợt trào cuộn cuộn, như cội nguồn từ trái tim là một mạch nước chỉ sẵn sàng để vỡ tung ra. Bất công và vô lý hết sức, phải không H. Liếc nhìn H, em thật giống như tên trộm, thấy hắn lặng lẽ cười buồn, em đan tay mình vào tay hắn, siết mạnh... Không đi làm sao được hở H., ở lại làm sao được hở H., khi ngọc quý đã hao mòn thanh danh, khi em nhìn thấy trong đôi mắt đại huynh, đôi mắt như trào lệ, lạc thần và vô hồn, đôi mắt ấy xa xôi hờn trách biết không còn vĩnh viễn là của em đâu nữa, và những ngậm bìa ngậm dần vào trái tim của đại huynh buồn ngầy ngật, là từ đó, vết nứt sẽ rộng lớn, lớn dần mãi...

Đã bao nhiêu lần H. chịu lặng lẽ ngồi hàng giờ chết tê chết cứng ở đây với em, nhìn màu trời xám ngoét phía xa xa trên đó ai đã dựng sẵn ánh đèn néon màu trắng sữa hình thập tự giá vào mỗi khi chiều xuống, buồn rũ rượi thế này. Có phải vì H. đã biết, cho dù thương H. thật là thương, cũng như những bạn bè mười mấy năm em đã sống với những kỷ niệm êm đềm ấp ủ trong tim. Có nhiều bạn bè, nghĩa là có rất nhiều người yêu dấu, phải không. Thế nhưng, rồi có một ngày em sẽ phải phải sạch, như người ta phải sạch nợ trần ai. Cái thói ngồng nghênh nừa vời của em H. biết mà chẳng thà làm một kẻ bỏ đi còn biết nhớ nhung gọi hồn xưa trở về (dù khi trở về, hồn xưa xưa chỉ còn biết nhớ tưởng như những thành quách phôi pha trong kho tàng cổ tích), hơn là làm một người ở lại để cứ buồn lây lất, cứ nhắm mắt không dám nhìn thành quách đổ tiêu tan, kỷ niệm thì tàn phai rồi vỡ nát... Em siết chặt bàn tay của H, nhiều hơn. H. kêu lên một tiếng, nhói đau, và lặng im, nhìn em rớt hai hàng nước mắt :

— H. có biết rằng ngày đó em đã chết sống bàng hoàng khi hiểu ra sự thật, và đau quá, mãi cho tới bây giờ, mấy năm trời dài, vẫn chưa nguôi ngoai, vẫn cò dẫu, không dám nói cho một ai nghe, cả H.

— ...
— Đừng bắt em phải nói ra. Sống giữ trong lòng thác ôm xuống mộ sâu, và bóng tối sẽ xóa mờ tất cả, phải không hở bạn nhỏ ? Khi gọi bạn nhỏ bằng chị DB rất quý, em đã biết rằng nỗi buồn sẽ đầy kín, nhưng vẫn cứ rộng mắt, há mồm gọi hột hơi hoài không có một ai nghe, dẫu gì, em vẫn chỉ có một mình, một mình cô đơn cùng khắp, một mình soi mình trong gương, một mình dẫm mình trong nắng, và một mình, đi mãi trên đường dài không bao giờ quay lại phía sau lưng, phải không. Tình yêu bắt đầu những tiếng chim hót, mà kết cùng lại không phải là tiếng hót của chim muông. Thật là vô lý hết sức. Người ta khởi điểm từ vô lý để cách xa nhau. Rồi cũng sẽ như Hàn Đan, Vĩnh Thanh, Tường Thúy, Tiểu Du... những người bạn yêu dấu đó, ngày nào còn môi cười nhả gửi mà đôi mắt thì cứ trăm năm buồn triu xuống, cho nên giờ có nhớ nhung cũng chỉ là những phút làm xót xa, cay mắt, rồi sẽ lỏng tay nhau, và mất hết. Có một ngày H. sẽ ngăn ngo, bạn nhỏ sẽ ngăn ngo, hỏi không biết bây giờ Mina đã mơ phiêu

hồn phách ở đâu đâu. Những tường, khi em sẽ gầy gập đau thương và khó sông, thề mà em vẫn sông, vẫn thờ, với tâm hồn nhẹ tênh và bay bổng. Có phải em là người được sinh ra với trái tim, không phải của loài người, mà chỉ là trái tim của chim muông sáng chiều chỉ biết hót ca trong chiếc lồng son tinh nghĩa. Thì sau một đêm giông tố, sáng mai khi bình minh trở lại, chim không còn cất tiếng hót ca ? Có một điều rất đáng buồn là, những ngày còn lại, em đã sông, với, chút tâm hồn nhẹ tênh và bay bổng của chim muông. Thì như em đi ngược lại thời gian, ngược lại con đường, ngược lại ý tưởng, và ngược lại cả định luật của trời dành cho em nữa, người ta nói, điều đó cũ càng rồi, tình yêu ở xa giống như hạt kim cương nhưng khi đèn gần té ra hạt nước mắt, và tình yêu bắt đầu bằng tiếng cười chấm dứt bằng tiếng khóc, nhưng em ngông nghênh ngược đời không muốn tình yêu chấm dứt bằng tiếng khóc, cũng như, chỉ muốn được kết cùng bằng những tiếng hót ca...

Gió hắt lên và mưa rơi xuống từ phía bờ sông lạnh buốt, những cánh hoa trứng cá nhỏ nhoi trắng ngát rụng trên đất nơi em và H. đứng. Trời lạnh quá H. ơi... Vẫn còn trong tay H. nhưng em thấy mình mất H. đã từ lâu (hay H. mất em rồi không biết). Có một ngày mình không còn có nhau, một đời sông lẽ với những giận hờn lấy mất vô duyên cớ, những chiêm bao mộng mị vu vơ nữa đó H. không còn cả những chiều đứng trên bờ sông này nhìn về phía trời xa kia, như bây giờ. Gặp gỡ ? Họa chăng là những lần nhắm mắt mới tìm thấy nhau trong từng giấc mơ phai. Và rồi khi tỉnh dậy chỉ kịp dụi mắt ngỡ ngàng để hỏi « hay chỉ là giấc mơ thôi ? »

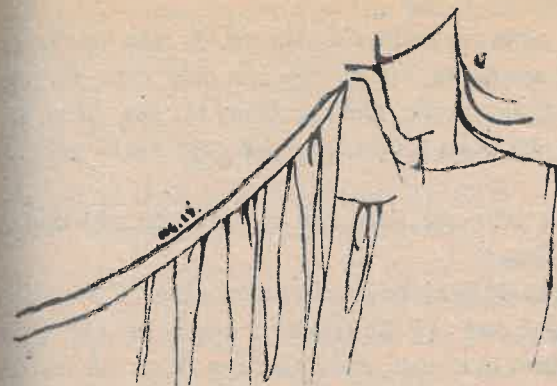
— Chiều tối rồi phải không H. ? Minh về đi.

— Thì về, nhưng bây giờ mưa hơn lúc này !

Áo trắng đôi tà cuốn theo chiều gió bay, xa dần bờ sông vắng, em thêm được ngửi lại chút hương hoa từ muội đã ném đi vô cùng, trong khi H. cứ nhìn em, mỗi lúc mỗi ngờ nghệch ra, không hiểu gì điều em muốn nói :

— Cũng như, buồn năm này sẽ nhiều hơn năm trước. Cứ để cho mưa làm ướt áo, ngập hết con đường và lụt cả trái tim đi H. Có một ngày con sáo sẽ sang sông, con sáo sẽ sổ lồng bay cao, phải không H. ?...

NGUYỄN MÂY THU

TRẦN
NGUYỄN
DAO
CA

như bóng mưa tan

Mưa đang dạo nhạc trên đường phố đó H, em đi giữa hai hàng me lá xanh mướt với những giọt mưa rơi mà nghe nổi sầu lên nhẹ vào hồn. Mưa rơi, ngày xưa em yêu tiếng mưa rơi, thích nhìn màu lá động nước, thích ngắm những con đường dài khi mưa rơi nhưng bây giờ em rất sợ tiếng mưa mặc dù em vẫn còn đi dưới cơn mưa như ngày xưa dù sẽ không biết mình đi về đâu. Tiếng mưa làm em nhớ đến lời anh nói lần sau cùng.

— Anh thích nhỏ vẫn nhỏ hoài như những ngón cỏ dễ thương này.

Giọng nói đã khiến em quay quắt một thuở, ánh mắt đã làm hồn em xao động như chiếc lá vừa chao đi một lần đó H. Em đi ngang qua công trường L.N.H, công đã đóng tự lúc nào, cây vông vang mà ngày xưa tan trường anh vẫn thường chờ, một thuở đã khiến nhỏ Đông giận hờn bảo em cứ bỏ nhỏ đi về một mình hoài, nhớ anh ghê H. ạ ! Bây giờ thì nhỏ Đông thôi hờn, hết giận nhưng hồn em thì vẫn hoài chùng xuống vì sợi khói phương phi đã vương vào mắt rồi bay đi tự thoảng nào. Anh là sợi khói phương phi đó H, anh đã khiến tim em chia thành nhiều ô thương nhớ nhưng rồi anh đã bỏ thành phố mà đi để chọn màu nước biển nên em chỉ còn lại một thoảng ngu ngơ trong mắt, giọt nước mắt rơi trên những ngón tay đan vào nhau như khép kín nỗi muộn

phiến khi mưa rơi trên ngọn cao thành phố. Hạ trở về, mùa hạ của rong chơi, của nhớ thương nhưng sao hồn em xôn xao ngút ngàn như ngày hạ cũ. Lang thang mãi chân em đến nhà nhỏ Đông lúc nào chẳng hay. Lúc giật mình vì tiếng nhỏ Đông la «chí chèo» khi thấy em đi giữa cơn mưa.

— Mi đi đâu mà giữa cơn mưa lớn thế này, vào nhà mau đi, ướt hết rồi kia, lạnh không ?

Những câu hỏi của Đông khiến em chợt nhìn xuống. Chiếc áo dài trắng đã mang những giọt nước và lấm tấm bông hoa tự lúc nào và em chợt nhớ mình đã đi dưới cơn mưa. Suốt hai tiếng đồng hồ mà trên mình chẳng có lấy chiếc áo mưa. Bây giờ mà về nhà thì thế nào mẹ cũng mắng nên em bước vào nhà Đông.

Nhỏ Đông từ phòng bước ra với bộ quần áo trên tay và nói :

— Nè lấy quần áo của ta vào phòng thay đi, kéo bệnh chết.

— Thôi kệ, chết bỏ mi ạ.

— Mi chết rồi ta sống với ai. Nhỏ Đông cười.

— Thay đi mà.

Em vẫn lắc đầu.

— Mi bướng thật. À ! Mi đi đâu thế lại nhà ta rồi mặc mưa à ?

— Không ! đi mua sách.

— Sách đâu ?

— Không mua được gì, ghé mi định rủ đi chơi.

— Đi đâu được khi trời mưa lớn thế này.

— Thì đi lang thang, đi giữa trời mưa mới thú chứ.

— Thú khí gì, lạnh thầy mỗ.

Em hỏi với giọng ta đây :

— Bây giờ mi đi không ?

— Thôi mi ạ, ở lại nhà tao chơi, đi làm chi.

Em ngồi co ro trong chiếc ghế nệm, gió lùa vào khung cửa, em run vai, lạnh ghê H ơi.

— Mi lạnh à !

— Không.

Ngồi im lặng trên ghế em nhìn ra ngoài, những giọt mưa loáng thoáng rơi trên ngọn cây cao ngút mắt bên kia đường. H ơi ! còn nhớ

gì không ? Còn nhớ những lần đôi mẹ hai đứa đi trên phố, những lần hôn giận nhau vì tính ngang như cua của em. Anh bây giờ chắc hẳn đang lênh đênh giữa muôn ngàn hoa biển, anh còn mãi đi khi bước chân chưa thỏa mộng phiêu du. Xa thành phố cũ anh chỉ gửi lại em với mảnh giấy trắng học trò còn trong sách H. H của em như tờ văn tự viết lên khoảng cách ngàn trùng giữa em và H.

Đông lắc đầu một cách chán nản :

— À ! Kim ơi anh H còn gửi thư cho mi không ?

Em bỗng lên giọng gay gắt và chỉ tí nữa là nước mắt em rơi. Em yểu đuối lắm H ơi, vỏ cứng bao bọc bên ngoài đã vỡ rồi đó H.

— Ta đã bảo từ lâu là không mà cứ hỏi hoài.

Đông trở mặt nhìn em, nhưng rồi nhỏ cười. Làm em tức ghê.

— Mi giận ta hả Kim ? Thôi thì đi mi, chờ ta chút nhé !

— Thôi bây giờ không đi nữa.

— Đừng giận nữa mi ơi, chờ ta vào thay đồ chút.

— Không giận gì mi đâu, tự dưng ta hết thích đi.

Và em đứng lên đi ra cửa.

— Mi đi đâu đó ?

— Đi về.

— Còn mưa mà.

— Mặc kệ mưa, ta về.

— Chờ ta lấy áo mưa cho mặc.

Em lắc đầu bước nhanh ra cửa mặc cho nhỏ Đông chạy vào phòng. Thế nào nhỏ cũng la. Bước ra đường, mưa bắt đầu nhẹ hột. Từng vũng nước đọng lại trên đường như mỗi sấu còn đọng lại trong tim dành cho H, như nỗi giận hờn dễ thương của Ti nhỏ em út nhìn em khi em bỏ cuộc chơi nhà chơi với nhỏ từ khi bóng hình vương vào mắt, từ khi em biết yêu màu lá.

Những bóng mưa vỡ tan còn lại trên đường khi tiếng nhạc thôi dạo bài ca buồn trên đường phố. Và em bỗng nghe hồn ngán ngao khi thoáng thấy trong bóng mưa ngày xưa của chúng mình. Ngày xưa của em và H chỉ còn lại như những bóng mưa tan, có phải không H ? Sợ khỏi phương phi đã bay khỏi tầm tay với nhỏ bé của em từ ngày hạ cũ.

TRẦN NGUYỄN DAO CA

em cứ ngậm ngùi, tôi khổ

Chẳng nhẽ cứ ngậm ngùi mãi
Đường ta đi dấu cũ không còn
Em nói với tôi điều gì cũng được
Cay đắng em thì xót xa tôi

Chẳng nhẽ em mãi im như tượng
Đâu phải buổi đầu ngại mắt sầu
Em mắt tôi còn có nỗi buồn
Tôi mắt em đời sống ai quen

Em có cần tôi đỡ ru đời sống
Sao em không hỏi lại lòng mình
Tiếc gì tôi - thì em cứ nói
Khóc làm chi - khổ cũng quen thói

NGUYỄN VĂN TRUNG

tuổi lạ

Gió lạ bay về trên lời cũ
Chân người tìm dạt bến lằm mê
Tháng năm chưa chết sao ta nhớ
Gãy nhánh phượng tàn vịn áo xưa

Áo xưa lỏng lẻo chiều trăng
Guộc mới thênh thang mây nẻo đường
Cắm lá thư mà nghe hạnh phúc
trôi trên dòng mây đoạn sông tương

Tháng năm ta đứng nhìn mưa bụi
Rớt nỗi muộn màng xuống đáy tim
Ô hay, bóng cũ người ly biệt
Nặng cánh u hoài lên tuổi chim

Ai hát trong ta chân
Sách vở ngủ vùi bên
Tháng năm mang xác
Hong chữ tìm hoài

Đề mai đốt nền mìn
Tìm thấy trong ta

PHẠM DƯƠNG

tường như là

Dường như hôm qua
đường như hôm nay
kỷ niệm nào đem dần
đắng cay nào chôn

Rồi như mây bay, người đi
rồi như tình buồn, em khóc
ô hay, tình qua đi
ô hay, còn duyên tiếc

Này cánh én, mùa đông
tim em chia trăm ngõ
hết một thuở ngậm ngùi
có hay, tình tan vỡ

ĐÔNG T.V.

chiều nay nhớ chiều xưa

Ta nhớ Ng chiều xưa tóc xõa
áo len vàng, áo mỏng ta thương
xin làm con đường chiều xưa hút
có Ng như một nỗi thân nào

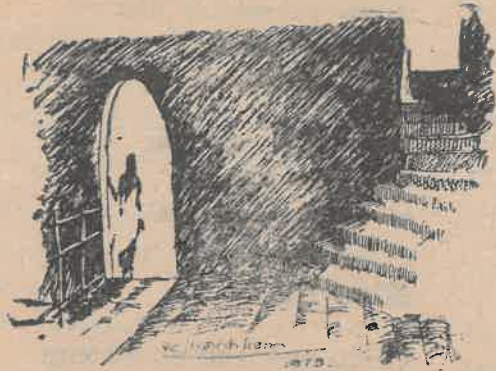
Nhưng Ng những vô tình em có
dù cho ta về tiếc thân mình
em không hẹn sao ta dám đợi
mắt thênh thang ngại một lời đi

Ng, phải như trăm lần gặp
thì dấu ngàn lần ta vẫn khổ tâm
với ta những hình dung gần gũi
thường vẫn làm buốt giá tâm can

Ta nhớ Ng chiều xưa tóc xõa
gặp nên mang nhiều nỗi oan khiên
ta có tình ta như núi biển
mà Ng hờ hững như không
chưa tiễn nhau đã chia lìa suốt kiếp
mang mang nỗi khổ bóng hình em

HOÀNG NHIỄU HẠNH

ngày mai tình sẽ khóc

HẠT CÁT

Khi ô-mai ngọt trên môi. Và khi em là nạn nhân tình người, là lúc trái yêu vừa nở nụ trên môi nàng và trên môi tôi. Là lúc tôi gặp nàng và nàng gặp tôi. Là lúc tim tôi rung động trước nàng và tim nàng rung động trước tôi. Nghĩa là lúc tôi yêu nàng và nàng yêu tôi. Là lúc xa nhau đã biết tương tư.

Tôi mới tương tư nàng, «người khu tị nạn». Nàng ở không xa tôi lắm mà tôi cứ ngỡ là đã xa. Bởi tôi vừa thoát khỏi một cơn mơ. Bây giờ tôi đã mơ mộng lắm. Và bây giờ tôi hết là thằng học trò thơ ngây và hồn nhiên như một thuở nào. Có một lúc tôi đã thắm cảm ơn những rủi ro đã đẩy nàng tới gần tôi và bắt tôi phải gặp nàng rồi nhưng nhớ nàng. Tôi không nhớ hết khuôn mặt xinh của nàng. Nhưng tôi nhớ rõ nụ cười buồn của nàng. Trong suốt trận banh chiều hôm đó tôi đã quên tất cả. Chiều hôm đó gió quay nghiêng trái đất và tôi thấy nhân loại nhỏ bé. Chỉ mình tôi trên đồng cỏ xanh hoang vắng với một nụ hồng mới nở. Tôi chơi bóng rổ. Tôi đã bắt và nhồi hàng ngàn quả bóng. Và quả bóng thương yêu đã đến với tôi thật bất ngờ. Tôi bắt gặp nàng nhìn tôi và nàng mỉm cười. Có lẽ lúc đó mặt tôi đỏ vì tôi thấy mặt nàng cũng đỏ. Rồi chiều cũng tắt cho tôi lạc mất linh hồn. Bây giờ tôi thích ra đường ngắm thiên hạ. Thiên hạ chiều nay thật vui. Tôi để mặc gót chân thương nhớ đưa bước. Tôi bước đi trên con đường dài xa

tít. Cỏ dại bên đường ướt sương lạnh làm tôi nhớ da diết. Gió rung nhẹ cành thông cho lá rơi đầy trên tóc. Rồi gió lại thổi tóc tôi bay bay cho lá bỏ đi xa. Có lẽ lá về cuối đường. Ở cây thông cuối đường chắc có con chim nhỏ đang hát vui...

Rồi tôi đến cuối đường khi tôi không biết. Khu tị nạn trước mặt, thật gần. Nàng! Nàng đang đứng trước cổng nhìn tôi, mỉm cười. Thật là tình cờ. Bước chân tôi hình như run rẩy. Thân xác tôi hình như nặng thêm.

— Anh ày thấy banh hay ghê.

Tôi không biết sao tôi gặp quá nhiều tình cờ. Tôi mơ mộng lắm. Vì tôi đã có những giấc mơ lớn. Nhưng giấc mơ lớn của tôi đã hết là giấc mơ, nó là sự thực. Con chim cuối đường đang hát. Tôi như tan biến. Tôi tình cờ đỏ mặt làm nàng cũng đỏ mặt. Tim tôi đập loạn xạ. Tôi không dừng lại được. Tôi ngượng ngập:

— Hôm đó có đi xem?

Nàng gật đầu. Đôi mắt nàng mở rộng.

Và cuộc tình đã bắt đầu bằng một lời khen và một cái gật đầu. Cuộc tình đến. Cuộc tình đã xong phần nhập đề. Rồi Cuộc tình tiếp nối. Cuộc tình đi vào thân bài. Tôi đã yêu nàng. Nàng đã yêu tôi. Ngày mai tình sẽ tha thiết hơn. Ngày kia tình sẽ nồng nàn hơn. Tình đẹp lắm. Tình thơ mộng lắm. Tình lãng mạn lắm. Tình hẹn hò lắm. Tình êm đềm lắm. Tình thích chuyện trò lắm. Tình thích chọc giận nhau lắm. Rồi tình thích vỗ về nhau lắm. Tôi đã yêu nàng. Tình nàng dịu dàng như trời mây. Mây trong sáng, mây lơ thơ nâng hạ. Có lúc tình ngây ngất. Tình mê say với thương yêu nồng nàn. Có lúc tình giận. Trời nghiêng ngả. Cây cỏ ngủ phôi pha. Rồi tình được vượt ve cho tình thêm nồng nàn. Tình ngủ say mơ.

Như có lần tôi nhìn nàng cười và nàng hỏi tôi:

— Sao cười?

— Cái mặt nó mỗi một, nó muốn tập thể dục. Ai cấm?

Tôi không nghe trả lời. Nàng bí. Nàng giận. Tôi quay lại nhìn. Và tôi bắt gặp đôi má phính phì to, đôi môi hồng chúm lại. Tôi bật cười.

— Mặt em đang tập thể dục.

Tôi liền nhận được một cái nguyệt thật dài.

— Ai thêm tập.

— Em.

— Hỏi nào ?

— Mới.

Lại lặng im. Nàng lại bí. Nàng lại giận. Tôi cười ngây ngô, ngơ ngễ.

— Đừng nên tập quá. Xấu. Lâu lâu tập một lần thôi. Mới dễ thương..

— Mệt. Không thêm nói nữa.

— Chưa chắc. Rồi sẽ thêm nói.

Nàng lại nguyệt tôi một cái tưởng như dài vô tận. Tuyệt vời. Nàng mà nguyệt một lần nữa thì tôi chết ngay.

— Cứ tưởng người ta cần lắm.

— Có thể lắm chứ.

— Không cần. Nhất định lần này không thêm nói nữa.

— Những lần trước vẫn thế mà cứ vẫn thêm nói.

— Lần này khác.

— Không khác.

— Nhất định khác.

— Nhất định không khác.

— Mệt. Không thêm nói nữa.

Và nàng đã không nói nữa. Nàng khóc. Ngoan ngoãn, dễ thương và ngây thơ như nàng nói, nàng để nước mắt thay lời giận hờn. Tôi để mặc nàng khóc. Ngắm người yêu khóc hờn dỗi dỗi với tôi là một cái thú dù có đôi khi là thú đau thương. Bởi nàng khóc dễ thương quá. Bởi nàng khóc đáng yêu quá. Cho nên nàng phải chịu thua cái tình buồn bã kỳ cục của tôi. Nàng đành tuyên bố đầu hàng vô điều kiện.

— Cái mặt dễ ghét lắm.

— Dễ ghét thôi. Không đến nỗi lắm.

— Lắm.

— Không.

— Lắm.

— Chưa chắc. Vẫn có người không ghét được.

— Không thêm, dễ ghét.

Tôi vui với cuộc tình của tôi. Thật ngây thơ và thật đẹp. Và tôi cười với nàng.

— Ừ, em bé ngoan lắm.

Bây giờ, tôi với nàng đang sóng bước trên con đường cát dài xa tít. Cát ướt mềm hôn gót chân nhột nhột, làm chân hai đứa quần quít lầy nhau. Bờ biển buổi tối thật đẹp mà lạnh lùng quá. Gió thổi lạnh hôn hai đứa. Gió hôn mái tóc hai đứa. Gió hôn thiếp tha quá, mái tóc hai đứa bay cao. Gió hôn nồng nàn quá, mái tóc quuyền luyền. Lần cuối cùng đi bên nàng rồi thôi. Ngày mai nàng sẽ lên xe về với quê hương nàng. Ngày mai nàng về cho sống lại cuộc sống bình thường mà đã lãng quên. Còn ngày mai tôi ở lại với nhiều thiếu sót.

— Ngày mai em ra đi ?

— Dạ, ngày mai em về.

Tôi đã hỏi câu đó cả chục lần và nàng đã trả lời câu đó cả chục lần. Phút chia ly tôi đã định nói thật nhiều để bây giờ không nói được gì. Chỉ có thể mà tôi với nàng đã đi dọc theo bãi biển hằng giờ. Và rồi cũng chỉ có thể. Ngôn ngữ tôi cạn ráo. Nàng im lặng. Tôi im lặng. Bởi có còn gì để nói nữa. Chỉ bắt chợt, tôi và nàng cùng dừng lại và cùng quay lại nhìn đoạn đường đã đi qua, gót chân hai đứa đè lên nhau quần quít chạy dài trên mặt cát. Nhìn mà hai đứa cùng xót thương cho những dấu chân ngày mai sẽ bị sóng cuốn đi. Hai đứa không đi nữa. Hai đứa quay lại nhìn nhau, thật lâu. Và nàng khóc.

Cuộc tình nào rồi cũng đi vào đoạn kết. Có đôi khi kết vui. Có đôi khi kết buồn. Có đôi khi kết nóng ấm như nắng hạ. Có đôi khi kết lạnh như sương đêm đọng trên đôi mắt người yêu. Và cuộc tình của tôi với nàng cũng đã đi vào đoạn kết. Nó không kết bằng một dấu chấm, nghĩa là sau đó không biết sẽ bắt đầu bằng một chữ hoa hay sẽ không còn gì. Nó chỉ vừa kết bằng một dấu phẩy, nghĩa là sau đó còn có một mệnh đề nối tiếp. Mà, biết đâu ngày mai tình sẽ khóc xót xa như nàng đang khóc xót xa. Ừ, biết đâu ngày mai tình sẽ khóc.

HẠT CÁT

NGUYỄN THY MINH NGỌC
MỘT THOÁNG MÂY TRỜI

Không có ngày nào mà Diêu chẳng đi qua con đường này. Diêu đi bắt mồn đường, mồn guốc. Sáng đi, sách cặp lon ton cuộc bộ lên trường, trưa xách bụng đói và cái cặp tai ác nặng nề về. Hèn chi Diêu đen thui đen thui, Diêu thấy rằng Diêu xấu hơn ngày Diêu ở Khánh hòa, rứa mà tụi bạn ở đây lại bảo Diêu đen có duyên, Diêu đen mặn đen mà, Diêu đen Diêu cười có hai lỗ đồng tiền hai bên, xinh quá ! Còn đòi Diêu chia bột cho một cái nữa chứ ! Chao ơi ! Diêu đen chi la đen như ri Diêu quê thầy mỗ, nó làm Diêu nhớ đến câu thơ của Nguyễn Khuyến hay Trần tế Xương (trời ơi là dân ban C !) «Đen thui đen thui cũng lượt là».

Có lẽ hè này Diêu về lại Khánh hòa Diêu không dám đi tắm biển nữa quá ! Phúc viết thư kể chuyện biển và thiên hạ đi nghỉ hè. Biển và những cặp tình nhân đi kè bên nhau làm Diêu háo hức ghê đi ! Nhưng mà nhìn lại gương, soi mặt đen đen của mình Diêu bỗng lo sợ, Diêu nhớ lại lời T dặn dò hôm nọ : «Diêu này, lần hè ni anh giữ Diêu lại, không cho Diêu về thăm Khánh Hòa đâu. Diêu về, Diêu trở lại cái mặt đen thui như mun rứa bạn anh nó quá hoài anh nghe riết, anh bực quá !» Diêu chu môi giận dữ :

— Kệ, Diêu đen, Diêu xấu, Diêu chẳng cần anh. Thương mỗ mà anh nói ?

Bữa đó Diêu giận T, Diêu chẳng thèm nói năng chi cả, anh T, cuống quýt xin lỗi, phân bua :

— Thôi, Diêu cứ tự do, anh không cảm nữa.

Và Diêu bật cười : Rứa là huế keo ni nghe T ?

Rồi thì chỉ còn vài ngày ngày nữa trường Diêu nghỉ hè. Diêu đợi T. đến để hỏi về việc Diêu về nhà nghỉ hè đợi hoài mà chẳng thấy. Giận T. quá đôi ta ơi ! Sau nghe tin anh đau đứng vào nhằm ngày giờ Diêu xách hành lý đi lên Air Việt Nam. Trời ơi ! Diêu lo phát khóc luôn, chứ làm sao bây giờ hở T. ? Diêu không chần chờ được, di Diêu đang dục Diêu đây. T nè, Diêu sẽ viết thư về cho anh ngay khi Diêu tới Khánh Hòa, anh đau ốm chi bắt từ vậy hở T ? Diêu viết vội vài chữ, nhờ di Diêu đưa lại cho T. rồi buồn bã đi. Ngồi trên máy bay mà Diêu nhớ, Diêu lo cho anh kinh khủng, Diêu xin lỗi anh nghe T, Diêu độc đoán, Diêu lắm chuyện, Diêu ngớ ngẩn như con nít ngậm kẹo đường lên ba. Diêu sẽ nghe lời anh, Diêu không đi tắm biển kéo đến thui đen thui xấu... duyên, Diêu không thèm tiếp chuyện với Phúc kéo anh giận, anh ghen đầu nghe T. ?

T. thương của Diêu, T còn nhớ cái hộp thuốc bổ anh cho Diêu không ? Về tới nhà, Diêu soạn đồ ra Diêu thấy nó mà Diêu nhớ anh quá đôi ! Hộp thuốc Vitamin bổ óc, bổ da, bổ thịt, mà anh cho hôm sinh nhật. Ngọt không ra ngọt, đắng không ra đắng. Diêu nhớ, Diêu đã chề với anh như vậy và anh cười :

— Ừ đắng như thuốc anh hút và ngọt như môi anh.

Anh ghê quá, Diêu dị bất chết. Ai cho anh kể khai ra chi chuyện đó rứa ? Trời hỡi ! lần sau Diêu chẳng thèm dại dột nhắm mắt lại nữa mỗ Diêu nghĩ lại, Diêu thấy mình ngu dễ sợ. Chứ ở thành phố này cầm nó ở trong tay, Diêu nghe nhưng nhớ trở về réo gọi ăm ỉ và Diêu bật khóc khi nghĩ đến cơn bệnh của T. Có lẽ, Mẹ Diêu thắc mắc dễ sợ về Diêu, về tới nhà chưa kịp mừng me, mừng anh em thì Diêu khóc, me Diêu hỏi han Diêu, an ủi Diêu, nhưng mà T. ơi ! làm sao có đủ can đảm để nói với me Diêu rằng Diêu nhớ anh, Diêu thương anh hở T ? Anh có biết rằng Diêu về thăm lại thành phố cũ mà Diêu không thấy mình mừng rỡ, mình hân hoan chút nào cả chẳng. Diêu tự hỏi : Tại sao vậy hở nhỏ ? Bạn bè cũ kỹ xa xưa cũng còn đầy đủ và đang chờ

đón Diêu cùng những buổi đi chơi xa đầy hào hứng cơ mà ? Thôi, Diêu chẳng cần thứ nó mô, Diêu chán lắm. Diêu chỉ muốn nghỉ, muốn nhớ đến T thôi, một mình T của Diêu mà thôi. Và anh biết không T ? Tôi nay Diêu nghe một tin thật khủng khiếp, kinh ghê mà Diêu rợn gai ốc đầy người. Mẹ Diêu bảo rằng Diêu trả lời sao khi Phúc con bác Thịnh đi hỏi Diêu. T ơi ! Anh trả lời dùm Diêu đi, anh, chỉ có anh mới đủ thẩm quyền để trả lời câu hỏi này của mẹ Diêu mà thôi. Diêu lắc đầu và Diêu khóc, có phải anh đang trả lời với mẹ dùm Diêu đó không hở T ? Diêu muốn mình có một phép tiên, thật giản dị, để Diêu, có thể một chớp mắt đến trở lại, về nơi thành phố có anh, có kỷ niệm của Diêu. của anh, anh chia bớt cho Diêu cái buồn này, Diêu chưa lớn được hẳn phải không T ? Rứa mà mới vừa tức thời đây mẹ Diêu bắt Diêu làm người lớn, Phúc bắt Diêu làm người lớn, mọi người bắt Diêu làm người lớn. Và T ơi ! Chỉ có anh. Không khi nào anh bắt Diêu làm người lớn cả, phải không T yêu quý ?

NGUYỄN THY MINH NGỌC

*Các bạn ngọc đã viết cho Tuổi Ngọc
hãy tham dự cuộc*

**Giới thiệu
những cây bút**

bảng phiếu giới thiệu :

HỌ VÀ TÊN

BÚT HIỆU

ĐỊA CHỈ

ĐÃ CÓ BÀI ĐĂNG TRÊN TN CÁC SỞ.

Tuổi Ngọc sẽ gửi câu phỏng vấn và đăng hình
cùng bài của bạn trong số báo mới nhất.

CHÙ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Tôi nhìn sững Hoàng. Nụ cười nửa môi của chàng cao ngạo, quá đáng. Hai tiếng «cô nhỏ», tôi thậm tệ ghét tự bao lâu, nhưng vừa thoát tự môi người con trai lừng lững trước mặt dễ thương làm sao. Bằng lòng với người thế đó, nhưng cho em một vài giây để lấy gương soi lại bóng mình. Em cúi cả chân tay tái cả mặt mày rồi đây này. Cái răng ư lộn xộn của tôi bữa nay sao hành hạ tôi bất thường thế không biết nữa. Cố gắng gượng chịu đựng đau ghê lắm cũng chẳng tránh được cái mặt bị xỉ của tôi, rồi phải kêu lên. Hoàng nhủ mày :

- Đau răng hở ?
- Vâng, đau quá.
- Sao không chịu đi trám, để hại lắm đấy.
- Có trám rồi nhưng không xong, đau quá.

Tôi luôn miệng kêu và trả lời với cái mặt nhăn nhó, lúc này chắc trông tức cười lắm. Hoàng cười, các cô mười người hết chín sâu răng. Ăn chua lắm vào chứ gì. Tôi có địa chỉ của ông nha sĩ này hay lắm. Quyền thử tới xem.

Hoàng hỏi mượn cuốn vở rồi ghi vào cuối một cái địa chỉ có con đường lạ hoắc. Chàng nói :

- Ông này khá lắm, chỉ vài lần là dứt.
- Tôi nhận lại cuốn vở :

— Quảng cáo mãi, được chia bao nhiêu phần trăm vậy ông ?

Hoàng khoan tay nhún ngẫm tôi. Sao chàng ngạo mạn quá thế. Sao chàng sừng sững quá thế, cái miệng ta đang đau muốn chết, cái miệng người sao cười dễ ghét quá thôi.

— Mai đi, mai vác cái răng tới cho ông nha sĩ coi ngay đi.

— Mai không được, mai nhà có khách. Chắc là phải chiều một.

Ừ chiều một. Tôi không nghĩ đó là một lời hẹn. Khi ấy cô Liên ở phía văn phòng đi tới, Hoàng vội vã ra xe, chỉ còn kịp ngoái lại cười với tôi một lần rồi hai người biến mất khỏi sân trường.

Cái răng, không ngờ nó hành hạ tôi dữ dần thế. Đã một chiếc ở hàm trên, đau ốm khóc lóc với nó suốt mùa hè năm ngoái, bây giờ lại đến một chiếc khác ở hàm dưới. Cứ cái điệu này thì chắc chẳng cần đợi tới thành bà già sáu mươi là tôi đã có vài hàm răng giả. Nhỏ Thanh bảo tôi có duyên với nha sĩ. Anh Toàn bảo mi phải lấy một ông nha sĩ. Mẹ mắng, cái miệng nó không, tốt lành gì cả, ăn vật suốt ngày, tía lía suốt ngày rồi ốm hàm kêu khóc. Chỉ tốn tiền. Mẹ tính nhảm một con sò mười mấy ngàn vì những cái răng của tôi từ năm ngoái tới giờ. Mỗi lần hỏi xin tiền mẹ đều có sẵn những lời cần nhảm, mắng mỗ đại khái như thế. Và cuối cùng thì cái ngân hàng là mẹ tôi cũng rất dễ thương, các trường chủ là con cái chỉ biết rút tiền ra chứ không hề bao giờ biết ký thác. Năm ngàn bạc, nếu không thì con đã sắm được một cái áo mẹ nhỉ. Nhưng cái răng sâu thật vô duyên. Mắt con giống mẹ, mũi con giống mẹ, cằm con giống mẹ... thế mà có mỗi hàm răng lại không. Mẹ già rồi mà răng còn tốt, không hề mất một chiếc. Con gái mẹ mới mười sáu tuổi rồi mà sậu đã gần hết hàm răng. Anh Toàn nghe được, trêu tôi :

— Tao thấy mi... tán mẹ kỹ quá.

Tôi chổng chề :

— Hối nào. Có anh thì có. Em đang thèm một cái áo mới muốn chết, đành dùm hoài gần đủ rồi lại... lạc đề mất.

— Tao mới nhảm chứ, những đồng tiền sửa xe thật lằng xet.

— Sao anh không đi làm đi. Tụi bạn em có anh đi làm mỗi tháng cho nó một hai ngàn đỡ biết mây. Anh dờ ờ.

— Chắc cũng đến lúc. Nhưng để năm tới học xong đã chứ. Anh Toàn dờ bên tôi. Tôi đã nhìn rõ anh trong cái gương đang soi.

— Tóc mi dài ghê rồi Quyên ạ.

Tôi cười thâm. Ông anh đi một vòng sang mép bàn bên kia :

— Sao mi không cắt tóc ba tầng. Ta thấy mấy đứa cổ mi cắt tóc kiểu đó cũng hay hay đấy chứ.

— Đừng ngồi trên mặt bàn, vỡ kính của người ta bây giờ.

— Gì mà dữ, mới ghêch người lên một tí.

Nói thế nhưng vẫn đòi cách đứng, ông anh giả bộ lật coi mấy cuốn sách trên bàn rồi như tình cờ lấy chiếc ví bút của tôi gần đó, mở ra. Nhìn vào mặt gương dù chỉ để chải tóc, song tôi đã thấy rõ được cả... tim đen của ông anh. Rất tiếc khoản tiền mẹ mới cho không ở trong đó, mà là trong chiếc ví xách tôi treo bên hông lưng ghê đang ngồi.

— Đi bây giờ hở Quyên ?

— Vâng, em được giới thiệu một địa chỉ mới, chả biết ông này có khá hơn ông trước. À, anh biết đường Trần Quang Khải ở đâu không nhỉ ?

— Con đường có rạp xi-nê V.H đó mà.

— Vậy hở, thế mà em chẳng để ý.

— Ta cũng có chuyện sửa soạn đi ngà ấy, tiện đường ta chở đi cho. Cám ơn ông anh. Biết bao lần tiện đường nhà bạn anh nhà bạn em mà em chả nhớ được.

— Kệ em, bây giờ xe buýt đầy đường.

Rồi cái ví xách của tôi cũng lọt vào, đôi mắt... tâm tòi của ông anh bỗng sáng rõ :

— Cho anh mi mượn đỡ vài ngàn đi Quyên, kệt quá.

— Trời đất, em đi khám răng bây giờ mà.

Tôi kịp ôm chặt lấy chiếc ví. Và tất cả câu chuyện từ nãy tới giờ có nghĩa vậy, không đứng được phải rút ra hai tờ năm trăm đưa cho ông anh "mượn đỡ", tôi thấy cũng cần phải... hành hạ ông ta một tí cho đúng dịp :

— Cái cassette của em hư tự bao giờ anh bảo sửa cho mà mãi cũng quên.

— Xong rồi, chủ nhật tới.

— Anh hứa cuối không hà, rồi cái tù sách nhờ kê lại anh cũng âm ừ hoài.

— Xong hết, chủ nhật tới xong hết.

— Tin anh thà tin... máy IBM còn hơn.

Anh Toàn nhét những tờ giấy bạc vào trong túi cười thật tươi. An nói... cập nhật hóa thẻ, mi đáng đầu ưu trong kỳ thi tới lắm nhỏ ă. Rồi anh bỏ phòng.

Bồn giờ, tôi áo lụa màu nâu nhạt và ví sợi trắng ra khỏi nhà. Năng trên má đã có mang một chút phần thảng sáu còn đầy đường. Buổi chiều còn thật xa để bắt đầu giấc ngủ êm ả của một ngày như một ngày đợi hôm nay. Rộn rã đi Quyên, có phải là lần hẹn đầu? Hoàng đang đợi tôi. Chàng đã đợi tôi tự đầu ngày khi tỉnh dậy đánh răng rửa mặt và sửa soạn mọi thứ. Chàng đã đi hớt tóc, ủi quần áo mới và sửa soạn những đồng tiền rộn rã trong túi. Chàng đã tới nơi hẹn thật sớm, đốt cháy hết điều thuốc này tới điều thuốc khác. Chàng đã nhìn ra đường và đợi tôi. Chàng đang đợi tôi ở nơi hẹn. Làm gì có nơi hẹn, chỉ khéo vẽ vời thôi Quyên. Đã đứng đợi ở trạm xe buýt nhưng nghĩ sao tôi lại vẫy một chiếc xích lô. Thi vị nhỉ Quyên nhỉ, sang trọng nhỉ Quyên nhỉ. Thi vị chứ, vì ta đang đến nơi hẹn. Sang trọng chứ, vì trong túi ta đang rộn ràng những đồng tiền. Làm gì có ai hẹn mi, người ta chỉ cho mi cái địa chỉ một ông nha sĩ quen thuộc. Ừ há. Khoản tiền mẹ cho với khoản tiền mi có, mi không nghĩ còn đủ để sắm một chiếc áo nữa sao. Ừ há. Nhưng mà cần gì, ta thích là ta làm. Những đồng tiền ba mẹ cho không bao giờ các ngài đem tới ta sẽ tiêu gì. (Ngân Hàng trích «ngân khoản» rồi để mặc các trường chủ tiêu pha ra rao, chỉ lưu ý tới thời hạn). Tự đứng tôi thêm lại cái thêm của dạo nào. Kỳ cục vậy đó. Có một thời tôi thêm bước ra đường là leo lên xích lô. Ông xích lô đợi trước cửa mỗi sáng chở đi học và đợi ở cổng trường mỗi trưa đón về. Ông xích lô đậu ngay ở cửa mỗi chiều đi phố là leo lên ông ơ cho đi phố. Ông ngừng đây cho tôi mua đồ. Ông đợi đây một lát tôi đi loanh quanh rồi trở lại. Ông cho tôi tới nhà con Phú, ông đưa tôi tới nhà con Thanh, ông chở tôi đi vòng lớn vòng nhỏ. Ô, thật là tuyệt vời. Anh Toàn huơng một câu, cái mộng

ây chắc là mi phải đèn lấy một ông xích lô mất. Còn nhỏ Thanh nói ông xích lô già quá, thôi lấy con trai ông xích lô đi. Nhưng không ờn, bọn cười bỏ ra với nhau, ai lại bắt bố chống làm tài xế cho con cả đầu cả đời ầy. Chả cần thế, học hành giỏi rồi ta làm giàu, có tiền sai ai chẳng được. Quý phái chán, sang trọng chán. Tôi nói, nếu ta có tí quyền uy gói trong vạt áo nữa, ta sẽ ra lệnh cho tất cả những chiếc xích lô trong thành phố chỉ để chở con gái thôi. Cầm bọn đàn ông con trai bước lên kể cả các bé bụi trên sáu chục ký, họ ngồi trên xích lô làm mất vẻ mỹ quan của thành phố. Tôi cười với ý nghĩ của mình. Tôi hiểu, thì mình cứ mơ mộng bằng tất cả những phần mơ mộng của tuổi mình đi. Lớn lên có dư giả để nuôi một người xích lô làm tài xế chẳng nữa thì lúc ấy đã già, đã qua thời con gái xa rồi. Biết tôi lại chẳng là... bé bụi trên sáu chục ký, và bị các cô gái mơ mộng độc quyền đi xích lô cầm chỉ. Như thế đây, mỗi thời mơ mộng mỗi khác. Năm mười một tuổi tôi bắt thêm hình ảnh trên đường Trần Quý Cáp, cô nhỏ đi học bên một bà xăm tay cầm dù tay xách cặp đón đưa. Rồi lên trung học tôi lại thêm đi xe đưa rước nhà trường vì nghĩ sẽ thú vị bởi có đồng bạn bè. Và cả chuyện ông phi công Khanh, bạn của anh Toàn đậu trực thăng giữa sân trường đón tôi về học nữa. Biết chẳng bao giờ có thể xảy ra nhưng vẫn cứ nôn nao. Làm một cuộc thăm dò... bỏ cặp về bạn bè, tôi được nghe mỗi đứa bày vẽ cái mơ mộng của mình trên một tảng mây. Đứa mơ ước mỗi ngày được diện áo mới, đứa mê hình ảnh người con gái tóc dài tay đẹp bên chiếc dương cầm, đứa ước cả đời chỉ là chủ nhật, đứa thêm nhà có cửa sổ trồng đầy hoa hồng. Đứa thích vườn rộng có lối đi trải sỏi. Ngân phần nộ: giàu có sang trọng của cái chẳng là cái quái gì cả, chắc gì đã hạnh phúc. Hằng ý kiến: Một trăm lần một vạn lần đồng ý rằng sự giàu có sang trọng của cái chẳng là cái quái gì cả, nhưng khi đang ngồi mơ mộng ở bàn viết thì đừng bị gọi xuống rửa bát, nhặt rau hay giặt quần áo thì vẫn ý tưởng nào đó, nhưng khá thi vị đối với tôi. Còn được một khoảng thời giờ để mơ mộng thì đó cũng là điều hạnh phúc chứ nhỉ.

Ông xích lô vượt qua ngã tư rồi đánh thức ý nghĩ miên man của tôi:

— Cô xuống đây, hết Trần Quang Khải rồi.

— Ấy chết, tôi quên mất, ông làm ơn quành lại giúp.

Đoảng quá thôi. Tôi lục trong ví cái địa chỉ của Hoàng ghi đã được xé ra khỏi cuối vở.

— Ông cho tôi xuống đây đi. Bao nhiêu hả ông ?

— Xin cô hai trăm.

Thì vị lăm sang trọng lắm, bước lên xích lô không mặc cả giá thì bây giờ cứ hân hoan với cái vị tiền. Rút hai tờ giấy trăm xanh mới toanh không vết gấp, tôi chia cho ông xích lô qua tầm bạt đằng sau rồi bước xuống.

Tên một ông nha sĩ và một cái địa chỉ trên con đường lạ hoắc, tôi đã đứng lại. Ừ, nơi này đây của một buổi chiều mà ta đã nôn nao từ buổi sáng. Phòng mạch nhỏ chỉ vừa ba bốn cái ghế và một cái bàn bé tí kê sát lề đường mà người đợi thì đông, ngồi ké né nhau không hở một chỗ. Tôi còn đang lúng túng nhìn quanh quất thì ở bên kia đường Hoàng đã bước sang. Dù có linh tính như là đã hẹn nhưng chàng cũng làm tôi giật mình.

— Quyên có phải tìm lâu không ?

— Bị lộn lại mất một đoạn đường.

Hoàng cười :

— Thì có chịu tìm đâu mà thầy.

— Sao biết không tìm ?

— Thầy xích lô ngang qua mà Quyên nhìn đâu đâu chứ đâu thêm ngó hai bên đường.

— Một cái quán để chàng ngồi đợi và ngóng sang ở bên kia. Như thế đó. Hoàng khiến tôi nôn nao cả người. Chàng đèn đây tự bao giờ, chàng ngó qua lại mà mình không hề hay biết gì cả.

Tôi bồi rồi hướng mắt về phòng đợi :

— Đây hở ?

— Ừ, vào đi. Hoàng gạt :

Tôi lưỡng lự :

— Không còn một chỗ.

— Ừ nhỉ, Hoàng cười, mùa này bọn sâu răng hoành hành dữ tợn quá... Kia, vừa kêu đã có người nhường rồi. Quyên vào ngồi đi.

(Còn nữa)

MAI
THANH

như
giấc mơ
dài

Nguyên yêu cầu, trưa nay khi đi học về, em buồn quá đôi. Mạch buồn từ đâu kéo về lữ lượt trong tim óc, nhỏ giọt trong tâm hồn. Mấy lần em chực khóc cơ Nguyên ạ, nhưng em cố kìm giữ. Ôi, những giọt nước mắt muốn phiến rồi làm cho em vui sầu. Này, cô nhỏ. Sau cô hay khóc lạ. Khóc lúc vắng anh, xa anh rồi ai dỗ. Cái anh chàng mỗi sáng leo đèo theo sau, nghêu ngao : *Em tan trường về, Anh theo Ngọ về, Thân anh nặng nề, Lòng anh nức nở, Mai vào lớp học, Anh còn ngán ngán ngán...*

Ồ ! Nguyên ạ, sẽ chả ai dỗ em đâu. Cứ làm như em của Nguyên xinh lắm ấy. Xấu như lọ lem í Nguyên ơi. Cô em nhỏ của Nguyên vẫn hay gục đầu vào vòng tay nhỏ, khóc một mình. Và thêm được Nguyên vuốt tóc ngậm nga : *Hôm nay em tôi buồn như con chó ốm, như con mèo ngủ ngáy trên tay anh.* Em nhả mặt : Nguyên ghê nhá, dám sửa thơ của người ta. Nguyên cười, khoe chiếc răng khênh. Thơ anh chứ bộ. Xạo không. Nguyên xạo như con chó sói ngày xưa đã đánh lừa cô bé quàng khăn đỏ. Ừ, anh con chó sói. Còn em là cô bé quàng khăn đỏ ngu ngơ để anh lừa dối em suốt một đời, Quyên ạ. Eo ơi, Nguyên khôn quá chừng, nhưng em chả thích đâu. Em muốn chúng mình như những câu chuyện cổ tích thần tiên, hiền hòa ngày xưa. Những câu chuyện mà mẹ vẫn kể cho em nghe khi còn bé tí. Vậy em làm Công Chúa đi Quyên nhé. Công Chúa

Da Lừa có mái tóc dài óng ả, ngồi chải tóc trên lầu cao để anh làm Hoàng Tử leo lên cửa sổ lầu đài nhìn trộm. Em bật cười. Ờ, Nguyên lại xấu nữa. Ai mà lại nhìn lên lúc người ta đang soi gương làm dáng nhỉ. Ghê, tại em làm dáng xinh như Công Chúa chứ bộ. Em giận dữ. Thôi, em chả thèm nói chuyện với Nguyên nữa. Nói chuyện với anh... anh khôn quá dành hết cái khôn của em. Mồm miệng Nguyên cứ như luật sư í. Nên suốt đời em thua anh, biết thế không hở Nguyên ?

Và Nguyên thân mến của em, vậy là em hết buồn. Nỗi buồn ụp xuống bất ngờ như cơn mưa mùa hạ và cũng chóng tan như chiếc bong bóng trời mưa. Buồn làm chi Nguyên nhỉ ? Buồn đến đâu thì mùa hạ cũng về, cũng thênh thang trong sân trường yêu dấu, xa bạn bè, thấy cô. Hết những buổi tối thức thật khuya học bài để Nguyên than : Này, bộ không nhớ chi tới anh à. Em nheo mắt, trêu anh. Nguyên hư, em học để anh vui chứ đâu phải tại em quên. Một ngày. Thời khóa biểu em dành cho anh : Sáng trên đường ra trạm đón xe nhớ anh. Trưa đi học về, ăn cơm xong, nhớ anh. Tối, học bài xong, đi ngủ nhớ anh. Vậy mà hôm nào Nguyên cũng chuyện trò lẩn sang giờ học của em. Và em thì thầm : Nguyên ơi, đi chơi đi cho em học. Kẻo mai vào lớp, bài không thuộc, cô hỏi bảo tại nhớ anh à. Ôi chao, như thế chắc bạn bè sẽ cười rũ. Và cô giáo nữa. Chắc cô sẽ cho em một con « xi rô » to tướng ấy nhỉ ? Rồi tụi bạn sẽ chẳng tha đâu, tha hồ trêu ghẹo. Về nhớ lược « xi rô » cho chàng ăn mí Quyên nhá. Hay biết đâu sẽ có đứa sửa thơ để trêu em. *Hắn tại Tương giang đâu. Và em tại Tương giang vĩ. Tương tư bất tương kiến. Bền ngán nhớ nhau.* Ôi sao, nghĩ mà thẹn. Nên em chả dám. Dù rất muốn lang thang, trò chuyện với Nguyên. Biết thế không, hở ông anh rất lớn của em.

Buổi sáng, em đi học dưới hai hàng me xanh lá. Trời mưa lất phất dễ thương như những cơn mưa bụi mùa xuân. Tuyệt vời. Em đi và mơ. Giá Nguyên gặp em lúc này sẽ nheo mắt cười : cô bé thi sĩ của anh giống nai vàng ngơ ngác ghê. Rồi giả vờ ngậm nga : *Em không nghe rừng thu, Lá thu rơi xào xạc, Con nai vàng ngơ ngác, Đạp trên lá vàng khô.* Không đâu Nguyên ạ. Thành phố bây giờ đang mùa hạ. Mùa hạ của em yêu dấu. Mùa hạ không có lá vàng rơi để em nai ngơ ngác. Mùa hạ để em nai buồn, Nguyên ạ. Buồn ngơ ngán. Buồn chùng lòng. Nhưng chả buồn

bằng xa Nguyên đâu, luôn luôn nhất anh cơ mà. Nguyên bằng lòng chưa? Nguyên nghiêng đầu thì thầm : Cô bé thi sĩ của anh nịnh khéo ghê cơ. Em cong đôi môi : Tại giống Nguyên đó, biết chưa ? Ôi chao, cô bé thi sĩ của anh yêu dấu dữ quá chừng.

Đền trường em gặp lại tụi bạn cười nói huyền thuyên. Nguyên bảo em, giống như chim hót hờ em. Những con chim se sẽ nhỏ bay về chíp chiu trong sân trường mình đó. Em lắc đầu. Chả phải đâu Nguyên ơi. Bọn em mà chim chóc gì anh. Gà chắt thì có. Nguyên cười, cười bằng môi mắt. Cô nhỏ yêu dấu, em dễ thương như chim như thỏ. Em ngắm những sợi tóc dài ngang bờ môi. Nguyên ơi, chả hiểu sao em thêm khóc lạ lùng. Thêm gục đầu vào bờ vai anh khóc no nê, khóc tội tình. Em buồn hở Quyên ? Không, Nguyên ơi. Em lại cười chúm chím đôi môi. Em cũng không biết tại sao nữa anh ạ. Nguyên, biết không, mẹ hay bảo em, con nhỏ này giòn cười tươi khóc. Nguyên chun chun cái mũi, vậy là em làm nũng. Ghê, em lớn rồi chứ bộ. Lớn như cái kẹo sữa hờ em ? Còn lâu. Em lớn như cái kẹo chanh. Kẹo chanh ? Ôi chao, em tôi chắc chanh chua như chanh ấy Quyên nhỉ ? Em dỗi anh nói xấu em, ghét Nguyên ghê đi. Chả thèm chuyện trò với Nguyên nữa đâu. Ờ, cô nhỏ hay làm nũng như mèo ôm. Mèo ôm... cái tên dễ thương ghê Nguyên ạ.

Buổi trưa, tan học ra em đi qua những con đường xanh lá. Con đường thật vắng. Những chùm hoa me bé li ti vương trên tóc. Vài cánh bướm vàng tung tăng bay lượn. Nguyên ạ, khung cảnh nơi đây thật tình. Tình để em tôi mơ mộng. Em ơi, anh xạo. Em nhớ Nguyên chứ bộ. Nhớ anh ? Em gật nhẹ đầu. Ờ, anh tin em không? Nguyên nắm lấy đôi tay nhỏ của em. Anh tin em suốt đời cơ Quyên ạ. Em xúc động cắn môi. Nguyên dễ thương quá Nguyên ơi. Và... em cũng thương anh. Nhiều không ? Em mỉm môi, nhiều lắm anh ơi. Nguyên giờ hai bàn tay ra. Nhiều như hai bàn tay hờ ? Em phụng phịu, lắc đầu : Nguyên trêu em hoài cơ. Em thương Nguyên nhiều như những chiếc lá me, lá sao, lá huỳnh đàn trên các con đường trong thành phố. Nguyên cười : mèo ôm ngoan quá. Em thì thầm. Nguyên cũng dễ thương lắm, biết không ?

(Xem tiếp trang 64)

giải bày

thưa em tôi có mỗi tình
buồn như sương vỡ sớm bình minh phai
dặm lòng quên mất mỗi mai
khi trăng đã khuyết khi ngày đã sang
tuổi em đang lúc huy hoàng
khoe khoang xin chớ để tàn sắc hương
nữa rồi sao bước sang sông
còn nghe sóng vỗ vọng âm đôi bờ
thôi thì nhện đã giăng tơ
hồn này em hái đừng ngờ vực nhau

chiều mưa non cũ

chưa qua bao nỗi muộn phiền
ôm tan-tác-mộng về trên đỉnh sầu
chiều đã lạt mưa giăng mau
không gian trắng xóa đôi cao gọi người
mưa ào ạt trút quanh tôi
mà nghe như vọng đôi lời phân ly
một lần đến, một lần đi
đường quen ngõ cũ lắm khi lạc loài
nhìn thông thông rũ lá gầy
chờ cơn mưa tạnh cuối ngày trùng lại
rét chiều nay lạnh chiều mai
phải như thưở trước có tay ai cầm...

HOÀNG TRẦN

cám ơn, dù thư không đến

cám ơn em về những tờ thư
cho tôi chút vui dù rất mơ hồ
(có phải bởi tờ thư đã cũ
và tôi chỉ còn yêu mỗi tình thơ)

thư thì cũ mực phai màu son sắt
giữ cho mình còn chút tình xưa
chiều hư ảo cùng đời bội bạc
lỡ khi quên còn nhớ vẫn vơ

để khi tình biệt đời dâu bể
không cảm lòng đành đốt mớ thư xưa
khói và buồn quặng đôi mắt nhớ
tình mặn nồng là tả bụi tro

em ở nơi nào có vui lòng nhận
chút bụi tro mảnh giấy nát nhàu
(lửa vội tắt khi thư còn nửa mảnh
thương tình tôi ngọn lửa cũng đau)

thương tình tôi qua nhịp cầu sương
nón lá em che kín đời buồn
tôi nhìn sương trắng tình hư ảo
sương đã mù giăng kín bên sông.

HỒ TÀ DÔN

CHU TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

CHÚNG TÔI NGÂM NGÙI THÔNG BÁO : TỪ BỮA NAY, BỜÌ LÀM ĂN KHÔNG KHÁ, BỒN TIỆM SẼ THU HẸP HOẠT ĐỘNG, NGHĨA LÀ CHÚNG TÔI CHỈ MỞ CỬA MỖI THÁNG HAI LẦN. HÀNG BÀY BÁN SẼ TUYỆT VỜI, VỚI NHIỀU GIAN HÀNG HẤP DẪN KHÔNG NGỜ ĐƯỢC. MỖI BẠN ĐÓN NGHE, TỪ LẦN TỚI BỒN TIỆM SẼ TĂNG CƯỜNG CHỦ CUỘI ĐỪNG RAO HÀNG, CƯỜI BÈ RỒN LUÔN

nhà văn hóa

— Định nghĩa văn chương về « Nhà văn hóa » : Một cơ xương của sự mơ mộng.

— Định nghĩa lý thuyết : Nơi gặp gỡ giữa văn hóa và những người đang tìm kiếm văn hóa, giữa

giới nghệ sĩ và giới thưởng lãm nghệ thuật.

— Định nghĩa thực thể :

Chính là một ngôi nhà xây cất với tiền bạc của nhà nước, nhằm mục tiêu trình bày cho công chúng tất cả những hoạt động văn hóa theo đúng sự ước muốn của họ. Những

buổi trình tấu nhạc, những cuộc triển lãm nghệ thuật, những vở kịch, những buổi diễn thuyết.

KIẾN LỬA (dịch)

nụ cười đáng giá 40 ngàn mỹ kim.

Haus Bergen, anh chàng Hòa Lan với bộ mặt xâu xi sống trong ngôi làng Ide của xứ hoa Tulipe xinh đẹp. Suốt cuộc đời cô độc, anh chàng không có một người bạn. Mọi người kính tởm gương mặt quái gở của anh ta. Khi Haus Bergen chết đi người ta không khỏi ngạc nhiên khi thấy trong chúc thư anh chàng tặng cả gia tài trị giá 40.000 mỹ kim cho cô bé Anne Martin, một cô bé nhỏ tuổi xa lạ.

Bergen viết : Tất cả mọi người đã cau mày quay đi khi gặp tôi trên đường. Nhưng một ngày kia, tôi gặp em bé Anne, em đã tặng tôi một nụ cười khả ái, thiện cảm. Ôi, nụ cười duy nhất tôi nhận được trong suốt cuộc đời.

TIKA (cóp)

khí vẽ tranh bán

Nói đến sinh vật thông minh nhưt phải kể loài người. Kể đó là loài khí : Con khí đột, vượn, đười ươi... v.v.

Trong các loài khí, con khí đột là thông minh nhất. Chỉ dạy sơ nó điều gì là nó thuộc rất nhanh. Nó có thể giải quyết các vấn đề khó khăn một cách có ý thức. Trong những năm gần đây, vài con khí được người ta nuôi trong nhà, đã biết vẽ những bức tranh đẹp mà chúng bán ra, thu được một số tiền rất lớn. Ngộ thật phải không bạn ngọc ?

cá ngừ như thế nào ?

Cá ngừ ngơi bằng cách nằm im dưới đáy sông ngòi, hồ ao có bùn lầy hay trong các bụi rong rêu cá không có mí mắt, cho nên khi nghỉ ngơi, mắt cá vẫn mở. Vì lẽ đó người ta không biết chắc rằng cá có ngủ hay không.

LÊ THỊ THÚY MAI

bạn có biết

Chiếc phi cơ vận tải đồ của Mỹ, kiểu C5A có thể chứa 6 ô-tô-buýt và 600 hành khách.

NGHĨA GẦN

tuổi địa cầu

Bác sĩ Revelle, trưởng phái đoàn Hải học Pháp sau khi đi thám hiểm các biển miền nam tuyên bố rằng bề dày của lớp bùn cặn dưới đáy biển là 180m. Theo sự tính toán thì

thời gian để tạo ra được lớp bùn
cặn kia là phải 1 trăm triệu năm lịch
sử địa chất tức là từ ngày quả đất
thành hình đến nay là 2 tỷ năm.

NGHỊCH NỮ ghi

hắt xì hơi

Người La Mã xưa phân biệt 3 loại
hắt xì hơi : Xui xẻo vào buổi sáng,
không có ảnh hưởng gì quan trọng
vào buổi trưa và may mắn vào buổi
tối. Họ cho là nguy hiểm, khi hắt xì
hơi đúng vào lúc ở giường ngủ bước
xuống hay dời bàn ăn. Trong
trường hợp đó, họ trèo lên giường
nằm lại hay ăn uống nữa, để trừ
xui.

NGUYỆT XƯA

tin khí tượng

Một ông thuê nhà nợ phàn nàn với
chủ nhà :

— Ông có biết là nhà của ông thủng
nhiều chỗ không ? Khi trời mưa
đổ đặc trong nhà đều bị ướt hết cả.

— Ồ ! không sao đâu. Tôi cam đoan
với ông là ngay sáng mai tình trạng
này sẽ không còn nữa.

— Ông nói sao ? Sáng mai à ! Ông
lấy gì làm bảo đảm.

— Thì tôi nghe tin tức khí tượng,
họ báo ngay sáng mai trời quang
đáng lại rồi !

TUẦN KHA

ẦY
ƠI !

VĂN : *Kiên Vàng ơi ! Hạnh phúc
là gì và làm sao mình có thể tìm được
hạnh phúc ?*

KÍNH NẬU (SG)

ĐÁP : Hạnh phúc là sự thanh thản
của nội tâm. Hạnh phúc tìm là hạnh
phúc giả hiệu. Hạnh phúc ngồi lại
với chính mình mới bền vững.

VĂN : *Kiên Nữ ơi, đang ngồi bên
mình mà hẳn lại gọi nhầm Tên Kế
Khắc. Thì Ta phải phản ứng với «đời
phương» thế nào ?*

TRẦN VŨ TRUNG PHƯƠNG

ĐÁP : *Hãy buồn giùm hẳn, vì nếu đi
thi trắc nghiệm hẳn sẽ trượt vì nhầm
tai hại. Đừng thêm khóc và cũng
đừng thêm đeo băng tên trước ngực
mỗi khi gặp hẳn.*

nhắn tin «chú cuội»

Đã thu xếp xong, 15 ngày nữa mới
«chú» về đứng rao hàng ở cửa tiệm.

KIÊN VÀNG

vô ích

Ngày xưa, Jules César thường cao
mặt cất kỹ và không thích để râu,
để bảo chữa cho tính coi thường
bộ râu của dân La Mã, ông hay nói
đi nói lại câu này :

— Bộ râu đối với bộ mặt cũng như
bọt đối với rượu bia vậy. Nào nó
ích chi đâu ?

chuyện anh hà tiện

Một chàng Tô Cách Lan vào hàng
hoa hỏi cô bán hàng :

— Tôi muốn mua hoa mừng sinh
nhật vị hôn thê của tôi. Cô cho
biết giá tiền hoa hồng thê nào ?

— Dạ, một Anh kim sáu bông ạ !

— Sáu bông kia à ? Cô tưởng tôi
có sáu vị hôn thê ư ?

NGUYỆT XƯA (ghi)

không ai sợ

— Trước trận đại chiến, một người
ở Ba Lê đã trưng bày các đồ vật
có dính dấp tới thần chết là hòm,
khăn phủ mặt người chết, nhà táng,
hình xe đủ kiểu trái qua mây thê
kỳ mà con người đã dùng. Ngoài
ra ông còn sưu tầm các loại bình
đựng xương tro đã thiêu, mộ bia
v.v... mà các dân tộc trên thế giới
hay dùng. Thê mà chiến tranh vẫn
cứ xảy ra.

NG THỊ KIM KHANH

tổ hợp kiến
và bạn vàng

DATON : KN còn nhỏ lắm, đừng
bày chuyện trăng gió với nàng, coi
chừng chủ tiệm cầm măng tìm
bờ - lát - tích ghép cho nàng bi
giờ.

GIANG HẢI (Vinh Long) : Quần
mền 4 mùa nóng lạnh và không mền
thì nóng lạnh cũng quạt lia, tức là
nhà lắm muỗi. Bạn nghiên cứu
bệnh tình của em bạn kỹ hơn, xem
có đúng thế không.

ĐÀO ĐƯỢC VÀNG — Tên nghe
thú lắm rồi, ai dám chê đâu. Nhớ
luôn luôn có những mỏ vàng mới
cho CP đây nhé.

LÊ THUY MAI (QN) Phải đọc
Thăng Vũ của D A mới hiểu «sương
rên mé điu hiu» nó ra sao, sợ giải
nghĩa không đủ chữ không đủ giấy.
Đã nhận đủ hàng gửi về rồi.

HOÀ TRẮNG — Tặng TN là một
lời tỏ tình kín đáo nhất. Nhưng nếu
không muốn ý nghĩa là như thế thì
cứ coi như là mình «đọc và cô đọng
TN» cũng... tình như ai chứ bộ.

nhạc sĩ muôn đời

Hầu các bạn húi cua quen thuộc với tiếng dè «ré» lăm đầy chứ nhì? Đêm khuya thanh vắng, nghe anh dè mền đông thanh «ré» lên, thật là ai oán náo nùng như đang thưởng thức nhạc phẩm «con đò đưa xác» vậy đó. Theo các nhà Văn vật học thì sở dĩ anh chàng dè «đực» có được tiếng «ré» thiết... dễ thương như vậy, là nhờ bộ cách hào huê đầy các bạn ạ. Tiếng «ré» của loài dè đi xa ghê cơ, tới 40km lận. Như vậy thì mỗi khi đi chơi xa, chợt nghe được tiếng ré của chú dè thân yêu, thì các bạn cứ yên chí lớn! Lũ nhóc ti ở nhà đang thực hiện một màn «đồ vật» và chờ bạn về làm đám ma cho anh chàng «võ sĩ» dè bắt đắc dĩ của bạn đây ạ.

ĐÀO ĐƯỢC VÀNG

hoa ăn thịt

Đó là một loại hoa mọc ở trong rừng cực nam quần đảo Phi luật Tân. Một nhà thám hiểm người Pháp đã bị loại hoa rừng này ăn mất trong giây lát khi định cắt nó. Thịt, huyết đều tiêu cả, chỉ còn lại xương mà thôi. Ăn xong hoa nở lớn ra để chờ những con thịt khác.

Hình dáng của loại hoa này khác lạ, lá rất dài giống như lá chuối, mỗi cây chỉ trổ một hoa rất lớn bằng cái bánh xe, màu đỏ lợt mà cánh rất

nhiều, chung quang có 8-9 cái lá rất lớn dài từ 10 đến 15 thước ở đầu lá có vô số những râu tua tủa nổi nà trong suốt rũ xuống lòng thông xa trông đẹp như bức sáo ngọc. Những râu này khi gặp con mồi sẽ dựng đứng lên cuốn chặt lấy mình con mồi và tiêu hóa

VŨ SƠN PHONG

tặng bạn

Bạn hãy hiền dịu, khoan dung với tất cả mọi người nhưng đừng như vậy đối với mình.

Joubert

Tật xấu không khác gì đèn pha xe hơi, chỉ có những cái đèn của xe khác mới làm cho mình chói mắt mà thôi.

Fénelon

MAI VŨ ghi

chuyện dài dân đại hà tiện

Các biện pháp khắc khổ, thắt lưng buộc bụng của thủ tướng Heath, đã được một gia đình Tô Cách Lan triệt để tuân theo.

Ông hàng xóm hỏi đứa nhỏ của gia đình đó :

- Năm mới em được tặng quà gì?
- Một con dao cạo ạ.
- Sao lại dao cạo? Em làm gì đã có râu?
- Dạ, bây giờ dao cạo để cho Ba mượn, bao giờ em lớn có râu thì Ba trả lại ạ.

CHUYỆN VỀ MỘT GÃ CON TRAI

VƯƠNG THỊ
NGỌC NGÂN

Gã con trai ghềch xe lên lờ, xong leo yên ngồi bỏ thông hai chân một bên. Đoạn móc vội bao thuốc đưa một điều lên môi và bật lửa. Đồ ai biết gã nghĩ gì, nhìn gì sau tròng kính hai màu? Gã con trai mới xuất hiện khoảng năm sáu ngày nay. Và buổi chiều nào đúng «pin» măm giờ mười lăm là y chang tôi thấy gã. Làm như chỉ có mỗi mình gã là biết làm cái công việc đón đưa em đi học—Đón thôi chứ không đưa—Cứ trông cái mặt vênh lên nhìn chòng chọc vào cửa trường, đủ để ghét đến muốn bộp cho vài phát. Nếu để ý kỹ hơn, ai cũng nhận ra gã nôn nao chờ đợi hơn là làm cái công việc đón đưa bình thường như bao người. Nội cách gã đập máy, rồ ga và phóng một cái ào trong khi nhỏ em của gã chưa kịp ngồi đằng hoàng sau xe. Đủ biết gã bộp chộp tới đâu. Con trai như gã thật khó mà chung tình. Chắc là gã mới nhận bàn giao với một ông anh bà chị nào của gã để làm cái công việc đón đưa này. Lúc trước tôi có thầy gã bao giờ. Hôm qua gã nhìn một vòng hết mọi người. Lần đầu tiên tôi thấy gã nhìn chung quanh. Đến khi gã nhìn tôi. Tôi vội xoay lẹ ra chỗ khác. Chắc là gã quê cùng mình! Lúc về, tôi len lén nhìn gã (không biết tại sao?) cũng vừa kịp lúc gã cười tình với tôi. Khiếp! Chưa chi đã định dụ khị người ta. Tôi cũng đập máy rồ ga và phóng một cái ào. Con bé hết hồn kêu oai oái :

— Chậm tí chị ơi ! Em té bây giờ...

Hôm nay gã định bày trò ma giáo gì nữa đây. Thay vì nhìn vào cửa trường như mọi khi, gã lại điều chỉnh tia nhìn sang chỗ tôi. Gã muốn có một màn đá lông nheo ư ? Vô ích thôi người ạ ! Ta đi giày Bata trong bụng người rồi. Đừng có hòng. Hãy về mà tẩm sư học đạo. Bàn lãnh như người, màn cười tình của người nó xưa như trái đất. Nó «đế mọt» từ khuya rồi. Ta là con gái lớn chứ bộ dễ ợt như con nít em mi, em ta. Người gặp ta là người còn có phúc. Người mà gặp nhỏ Hoàng Thụy Diễm Kiều bạn ta, chắc người đèn khóc thét mà thôi ! (Cũng có thể nó sẽ tha tàu cho người, vì người cũng hơi «bò» và dễ... ghét) Nhưng còn khuya thì ta mới tha cho người. Ta đi đèn nhỏ Hoàng Thụy Diễm Kiều đây. Còn những hai mươi phút mới tan học. Người hãy đứng đó mà đá đèn với cột điện. Ta sẽ trở lại đón em ta sau khi nói chuyện tào lao với nhỏ Diễm Kiều. Chào người !

Tôi vẽ một vòng qua vài con đường đèn nhà nhỏ Diễm Kiều.

— Chuyện gì thế nhỏ ?

— Bộ có chuyện mới đèn mi hay sao.

— Tại mi đèn nhằm giờ quá đặc biệt. Mi không đón em mi à ?

— Tại chuyện đón em ta, nên ta đèn mi đây.

— Sao thế ?

— Vào nhà ta sẽ nói mi nghe.

Tôi dẫn xe theo nhỏ Diễm Kiều vào nhà. Hai đứa đèn bên chiếc ghế đu treo ngoài sân và tôi bắt đầu :

— Mi biết tại sao ta đèn mi không ?

— Sao ?

— Ta gặp «hắn» mi ạ !

— Ai vậy ?

— Nghĩa là một tên con trai.

— Hắn pha đèn mi ?

— Đúng.

— Nhưng ở đâu ?

— Tại trường của em ta. Hắn mới định đá lông nheo với ta thì ta phóng đèn mi liền.

— Mi sợ ?

— Thèm ! Ta muốn cho hắn què.

— Mi có tiền bộ !

— Chắc.

— Nhưng mi cứ cho hắn què hoài à ! Vô lẽ chiều nào mi cũng đèn ta ?

— Ừ nhỉ !

Tôi bắt đầu suy nghĩ. Vô lẽ chiều nào cũng chạy tròn gã. Mình phải «gỗ ghề» tỉnh bơ như gã. Gã nhìn mình, gã cười tình, gã đá lông nheo mặc gã. Can chi mà ồ ột ! Nhưng làm sao ấy... Khó nghĩ vô cùng ! Gã nhìn mình tự đứng mình mất hết bình tĩnh. Tay chân mình thừa thãi vô duyên. Quả thật ! Quả thật ! Con trai chỉ tỏ làm phiền bạn con gái. Nếu không có gã xuất hiện, chuyện mình đón đưa em ví như một giòng sông phẳng lặng. Tự đứng gã mang hòn đá tỏ bố ném xuống, chắc là giòng sông khó giữ cho mặt nước lặng yên như bao ngày. Và tôi quyết định :

— Cóc sợ !

— Thế chứ ! Mi đúng là bạn ta.

— Chờ ! Năm giờ bốn mươi lăm rồi. Trễ mất mười lăm phút. Thôi ta đi đón em ta nha. Tội con bé, chắc nó đợi dài cả người.

Tôi chạy một mạch đèn trường. Trường tan tự năm giờ ba mươi. Bây giờ chỉ còn một vài cô bé đợi người nhà đèn đón. Con bé em tôi đâu chả thấy. Tôi hốt hoảng đâm lo. Bắt cóc ư ? Không, con bé đâu đèn nổi khờ thế. Tôi đèn bên người bán đồ ăn lật vặt cho con nít (đã quen mặt tôi từ lâu).

— Di có thầy em cháu đâu không ?

— Về rồi.

— Về với ai thế di ?

— Với cậu mặc áo đỏ khi nãy đậu xe bên kia đường đó !

— Cái ông chạy chiếc xe Lambretta màu cam phải không di !

— Ừa !

Đúng rồi ! Chính là gã. Không đứng gã lại thưởng mắt nhỏ em tôi. Mà sao nhỏ em tôi lại chịu để gã chở về nhà thế. Chắc gã lại dụ khi bánh kẹo chi đây. Tôi hồi há cảm ơn rồi vòng xe trở về nhà.

Nhỏ em tôi đang ăn cơm. Nó chưa kịp hỏi, tôi đã mau miệng :

— Ai đưa cứng về thế ?

— Anh con Quyên.

— Quyên nào ?

— Quyên học chung lớp với em.

— Sao cứng dám đi ?

— Đợi chị lâu quá, con Quyên bảo để anh nó đưa về.

— Phải ông mặc áo đỏ có chiếc xe màu cam không ?

— Phải.

— Ông đó là anh con Quyên à ?

— Dạ.

Tôi nhìn chung quanh xem có ai không, rồi hỏi nhỏ con bé :

— Anh ấy nói gì với cứng ?

— Anh ấy hỏi tên chị, mấy tuổi, học ở đâu ?

— Cứng có nói không ?

— Có !

— Sao lại nói ?

— Anh ấy hỏi mà không nói à !

Tôi mỉm cười với con bé ngây thơ. Lớn tí đi bé. Lớn tí nữa bé sẽ thấy khai hết lý lịch cho bọn con trai nghe là điều đại đột (?) Nhất là những người như anh con Quyên.

— Có hỏi gì nữa không ?

— Có.

— Hỏi sao ?

— Anh ấy khen chị đẹp và dễ thương...

— Còn gì nữa không ?

— Còn, nhưng em quên mất rồi !

Nếu con bé không bận ăn cơm. Tôi đã lôi nó ra một góc dùng kẹo mà dỗ nó. Chắc nó đã khai hết tật ngủ trưa và đánh ăn với nó. Tôi nghe vui vui và nghĩ đến chiều mai.

Đáng lý tôi mặc đồ xong là dẫn xe phóng thẳng đến trường. Nhưng chiều nay tôi đã chịu khó ngồi trước khung kính, chải kỹ mái tóc. Chọn lại chiếc áo. Có phải vì gã ? Không ! Gã sức mảy mà bắt tôi chững

diện. Tôi nghĩ thế rồi nhanh đến trường. Vẫn dư biết là mình đi sớm hơn mọi khi những mười phút.

Tôi tìm chỗ đậu xe như thường lệ và hình như tôi bắt đầu đợi gã ? Tôi tự thẹn và cười bâng quơ với mình. Chiếc xe nào chạy ngang tôi cũng nhìn... Nhưng hy vọng gặp lại gã đã tiêu tan khi tôi biết đã năm giờ ba mươi và trường đang tan học. Hôm nay là thứ bảy. Chắc là gã bận hẹn với đào ! Tôi nghe ức lạ. Kệ gã chứ. Liên quan gì đến mình. Rõ là con gái vớ vẩn...

— Chị Quyên bạn em nè !

Tôi nhìn nhỏ em gã và cười :

— Anh cứng đâu sao không tới đón ?

— Chiều nay anh em bận tí việc nhà. Anh em nhờ chị đưa em về...

Nói xong con bé trao tôi mảnh giấy nhỏ, và tôi đọc :

«Thúy Liễu,

Nhờ đưa hộ bé Quyên về. Hôm nay bận tí việc.

Cám ơn nhiều. Mền,

Tú.

TB : Huê nhé !

Gớm ! Chưa chi đã làm như quen người ta tự đời nào. Biết người ta có bằng lòng hay không mà còn tái bút với... tái nạm. Tôi bảo hai con bé lên xe và chạy theo đường bé Quyên chỉ. Đường như tôi hơi run khi dừng xe trước nhà gã. Và tôi cũng vòng xe thật lẹ khi trở về. Con bé ại là :

— Chậm tí chị ơi ! Em té bây giờ !...

VƯƠNG THỊ NGỌC NGÂN

CÁO LỖI

Vì tác giả CÁM ƠN EM ĐÃ YÊU ANH bệnh bất ngờ nên Elvis Đậu tạm xa bạn đọc một kỳ để gò... Thai Đế. Thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc và Elvis Đậu hẹn gặp lại ở số 140.

và bạn ngọc

HỒ ĐÌNH NGHIỆM (Huê) : Tài nghệ chỉ là cái gì rất phụ và nhỏ bé, giữa chúng ta, đối với nhau. Chân tình mới quý. Chúng ta đến với nhau, chơi với nhau do sự chân tình. Anh đã rất chân tình. Cảm ơn chân tình của anh. Mong được anh hợp tác.

HOÀNG HOA (Kontum) : Giá T. Ngọc ở Kontum 200 đồng, có lẽ, vì cước phí máy bay quá đắt. Giá bán là do nhà phát hành. Đồng Nai và hiệu bán ở các tỉnh định đoạt. T.N. không được phép can thiệp. Cháu nên hiểu rằng, dù bán với giá nào, T.N. chỉ thu về 94 đồng 5 cắc một số, tức là 63 phần 100 giá để bán. Cảm ơn cháu đã cho biết Kontum không có « đạo » mướn T.N.

VƯƠNG THÈ TRUNG (Sài Gòn) : Rất xúc động đọc thư bạn. Bạn chế

dấu thêm vô ngọn đèn T.N. leo lét. Chuyện bạn kể đã sưởi ấm T.N. Rảnh, mời bạn ghé tòa soạn chơi. Ta sẽ bàn nhiều vấn đề. Mong.

QUÁCH NGỌC QUYÊN (Tri Tôn) : Thư bạn vui ghê nơi. Bạn khen T.N. quá xá. Bạn khỏi cần khoe quản lý bạn tôi cũng biết. Vì tôi đã tới đó, đã ăn thịt bò ngọt lự và thăm chùa chiến đẹp tuyệt vời. Chúc bạn đậu kỳ thi này.

TƯƠNG TƯ THẢO (K.G) : Người trả lời bạn ngọc số này là D.A. Bạn cứ viết cho T.N. và cứ đều đều mộng mơ. Có một cõi mộng. Ở cõi mộng là cõi « mùa đào rùng rùng tháng không tàn qua một lần ». Hãy viết đi. Đừng thắc mắc bài có đăng hay không. Bởi vì viết là đã mộng mơ.

TI NAI (Kiên Tân) : Ở T.N. không có « bảng vàng ». Bảng vàng

là đây, ở mục này, ở khắp mục trên T.N. cháu ạ ! Tại bài nhiều, chưa kịp trả lời. Cháu kiên nhẫn một tí.

HƯƠNG XUA (Gia Định) : Vẫn như thế, đều đều... Cái sở của anh không phát ở nghề... chủ nhiệm mà chỉ phát ở nghề... làm mướn, ở đợ. Tuy nhiên, anh lại ngoan cò và có tính trẻ con là thích làm nũng, kẻ công, kẻ khó. Anh con nít ghê, hé ? Mong em chóng rời viện bài lao.

NGUYỄN TẦN SĨ (Tam Kỳ) : Kỳ niệm là con đường dài và ta không biết nó dài tới đâu. Tại sao bạn « dám » nói bạn sắp chấm dứt khoảng đời thơ mộng ? Đừng tập làm ông già, bạn ơi ! Hy vọng gặp bạn ở tòa soạn đó.

PHƯƠNG (Gia Định) : Anh cò làm T.N. bằng khả năng và phương tiện của anh. Tới đâu hay tới đó, em ạ ! Không hứa hẹn chi cả. Bạn sau viết rõ tên rồi hãy « xi nhê » nhé !

NGUYỄN THỊ KIM LIÊN (Sài Gòn) : Hân em đã thấy tên em ở mục BNĐTBN ?

BÙI NGỌC SÁNG (Giáo Đức) : T.N. là tờ báo lạ đời. Nên em đừng hỏi bao lâu biết bài mình gửi được hay không được đăng. Rán

đợi, cậu bé của tôi.

DAO CA (Mỹ Tho) : Bài của cháu đã đăng rồi mà. Cháu có thích nổi vui bắt ngờ không ? T.N. là kẻ đem niềm vui bắt ngờ đó.

ODINNE NGUYỄN (Gia Định) : Thê à ? Nếu quả cháu « bị cô lập bởi tháp ngà thiên vị » thì hôm nay chú đập đổ cái tháp ngà tệ hại đó. Bằng chứng là chú đang trả lời cháu đây. Không có thói quen chọn bài của người quen đâu mà chỉ có thói quen chọn bài hay thôi. Để chú lục bài của cháu. Đọc xem sao nhé ! ! Hy vọng cháu viết hay hơn chú. Và nhủ sẽ nồng nhiệt giới thiệu cháu.

NGUYỄN DANH LANG (ĐN) : Cảm ơn em đã khích lệ. Hình như T.N. nợ quá nhiều sự khích lệ của bạn ngọc. Kiếp nào mới trả nổi đây ?

HUỲNH HOA (Mỹ Tho) : Thôi, cháu ạ, hơi đâu mà giận những người mướn T.N. Họ không đủ tiền mua T.N. như chú không đủ phương tiện làm đẹp T.N. hơn. Cả hai đều buồn. Cháu nói, bạn cháu không nghe thì kệ bạn cháu. Bài của cháu, tòa soạn còn phải đọc.

MẠC THÈ LUÂN (Hội An) : Yên chí, sẽ giúp bạn và hy vọng bạn sẽ hài lòng.

NHƯ GIẤC MƠ DÀI • MAI THANH

(Tiếp theo trang 49)

Và Nguyên yêu dấu... Buổi tối, hôm qua, em tỉnh cờ nghe được một bài nhạc thật hay. Hay nhất là câu cuối: j'aimerais toujours. . Bây giờ thì em muốn nói với Nguyên. Em thương anh hoài em làm anh cảm động vô cùng. Cô nhỏ mèo ốm yêu dấu của anh nè. Gì hở anh ? Anh thương cô bé thật nhiều. Chúng mình như đôi sóc nhỏ thì thăm trò chuyện với nhau. Anh sóc anh, em sóc em. Ôi, những con sóc nhỏ dễ thương.

Phải không anh chỉ là giấc mơ dài khi tỉnh dậy ở một lúc nào thảng thốt, sẽ chỉ lại thấy ngày và ngày mênh mông, và anh vẫn vờ với vợ một mù tạt phương nào xa hút. (NĐ)

Nhưng... hơi người yêu dấu.

Nên tôi nay, Nguyên ạ, em lại gục đầu khóc lẻ loi, một mình nơi bàn học.

MAI THANH

TA VÔ TÌNH ĐI LẠC... (Tiếp theo trang 55)

— Cái gì cũng được, tùy Nguyên, vấn đề quan trọng nhất bây giờ của tôi là làm cách nào để Nguyên chịu đi xinê với tôi hả Nguyên? Nguyên rùng mình. Giọng thảng lởi này sao ấm và ngọt vậy ? Sao mi thừa bản lĩnh vậy nhóc ? Trỏ tài đi, ta chờ coi, ta đợi coi. Nguyên đứng lên đưa quyển báo cho Thức, hần gập đôi nhét vào túi quần nắm tay Nguyên kéo ra xe bus. Ừ ! thì đi cho hết buổi chiều buổi tối, thay vì về nằm nhà với mớ ký ức hỗn độn và đám sách vở. Em đang đi với Thức đó Khải. Ta đang đứng bên Thức đó ? Nguyên khép mắt lại trong bóng tối mù mù của rạp hát. Đã giữa phim. Mười phút, mười lăm phút gì sau đó Thức cầm bàn tay Nguyên : Nguyên ơi ! Nguyên ! Biết không ? Nguyên không buồn trả lời. Con sốt chiều nay của em của anh, phải không Khải ? Rồi sẽ hết Nguyên ngã đầu vào thành ghế, gọi tên Khải, gọi tên Chi và cuối cùng, hình như Nguyên khóc...

TRẦN NGHĨ

BÀI NHẬN ĐƯỢC TỪ BẠN NGỌC

VÂN

nguyễn từ nguyên, nguyên biệt phồ, võ trần nguyên, bảo khanh, trần ng dao ca, tê em mờ, thảo, xuyên ngã, uyên, hạ trầm ca, hạ đan, đặng thể lệ, châu thị biển xanh, anh như, phan nhã uyên uyên, vũ thúy, ng. như tâm, mai thanh. hoài đơn phương, lê thúy mai, dao hồng, TN nghĩa trần quang thiêu, mặc mặc, quê hữu, huỳnh hoa, linh đan, phạm thiên thu, eva, nam dương, du, thạch truyền, lũy đức nghiêm, N. như hoa, ti ka, phượng hoàng, ngọc lan, phê tê, trần bạch lý, hổ thý, linh đan, ngô kim khôi, đặng ngọc an, P.R xuân, phạm kh, nghy ngy, trịnh nguyên, rôn nữ bích liên, ng. biệt phồ, phùng ngọc thủy, đặng trần lê, đặng văn đông, ng. thủy vũ, phi thanh, vũ lang ngọc hùng, hạ lam, lê thúy mai, tương tư thảo, dung tử, võ trần ng., lê thị nghi sâm, thảo lan, quạnh hữu, phạm thị kim phượng, e y, trương C.V, phiêu viễn, ng. phúc thủy, an vi.

THƠ

N.N.T, lê trần huy nam, võ trần nguyên, hoàn danh, t. dũng, minh chung, LTDT, thảo, huỳnh liên, phạm vy thương, hạ trầm ca, ngy chen, biển xanh, nguyên đình thứ, không vinh nguyên, tằng thị thu nga, mặc thể luân, nguyên toàn nghĩa, yên sơn, mặc mặc, nguyên thường tình, hạ uy, hạ quang huy, nhật hải âu, nờ phê đề hát, huỳnh hoa, nguyên công tâm, nguyên ngy sơn, lũy đức nghiêm, khánh hương, phê tê, tê thương tê, lê cung tương, nguyên dũng, ngô kim khôi, t.l. phạm dương nam, lê quang châu, đông tv. nguyên cung khang, linh trang, trần quang nga thiên, loan mặt tím, vy an, uyên, tuổi hoài hương, t. liên, đình công bình, NTT, lữ thể quy, lê trầm, phan di hương, nguyên văn trung, băng huỳnh thảo, t. dũng, dạ tử, mai vũ, nguyên biệt phồ, chương cung, ngọc thủy khánh, trường thoại, hạ lam, võ trần nguyên, hà vũ châu giang, châu thủy minh thông.

đã phát hành

CÂY LEO HẠNH PHÚC

*một tác phẩm dám nói là mới lạ
nhất trong văn chương Việt Nam
từ trước tới nay của tác giả*

**NHÀ TÔI, THẲNG VŨ, NGỰA CHÚNG TRONG
SÂN TRƯỜNG, PHƯỢNG VĨ, CẦU MƠ...**

DUYÊN ANH

